

***Stidsholt
Ungdoms-
skole***

1983

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES
ÅRSSKRIFT

1983

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

FREDERIKSHAVN
EKSPRES-TRYKKERIET
1983

INDHOLDSFORTEGNELSE

Fremadvendt	<i>Else Marie Størup</i>
Turen til Nordkap	<i>Jeppe Buhrkall</i>
Danmarks Radio	<i>Marie Risegaard Jakobsen</i>
Året, der svandt	<i>Grethe Buhrkall</i>
Pragh 1983	<i>Lene W. Hansen</i>
Ekskursion	<i>Peter Ahlers, Kirsten og Johnny</i>
10 år efter	<i>Jens Rye Larsen</i>
Fem-og-tyve år	<i>Marie og Hans Jakobsen</i>
Lykønskning og påskønnelse	<i>Knud Pinstrup</i>
Et tilbageblik	<i>Knud Andersen</i>
Ungdomsskolen	<i>Kristian B. Larsen</i>
Kristian B. Larsen	<i>Jeppe Buhrkall</i>
Jens Rye Larsen	<i>Jeppe Buhrkall</i>
Korte hilsener	
Meddelelser 1984	
Elevfortegnelse	
Regnskab	

Fremadvendt...

Det er vist et „snydeord“ – men det kan være ganske morsomt at lege lidt med ordene. På søndag tænder vi det første lys i Adventskransen – dette skønne symbol, som er kommet til os i 40'erne fra Tyskland. Advent betyder: „Herren kommer“. Og det er netop det tema, der spilles på de fire advents-søndage op til jul. HAN KOMMER til sin menighed med nåde og fred og gør den til en verden i opbrud mod nye tider.

HAN KOMMER engang igen „for at dømme levende og døde“. HAN KOMMER til den enkelte, som er ensom og er grebet af tvivl og anfægtelse, sådan som Han kom til Johannes Døberen i det mørke fængsel, og HAN KOMMER til verden modsat alt andet, som blot er „af verden“, blot er en del af udviklingshistorien. Han *den eneste, der kommer* og bringer noget nyt ind i verden.

Ingen andre og intet andet er nyt – ud over JESUS – for det er jo ham, der er tale om – er der „intet nyt under solen“. Det er stensikkert.

Men netop, fordi HAN kommer, både nu og altid, så er der noget at se *frem* til – altid. Også over for det, som i denne verden kaldes *det sidste*. Advent gør *fremadvendt*.

En af de kejsere, som forfulgte de kristne – Julian den Frafaldne blev han kaldt – måtte til sidst erkende det bitre ord: „Du har sejret, Galilæer, og verden er blevet grå af din ånde“. Sådan så det ud for ham. Han så blot ikke, at det var tøbruddets grånen, der med Jesus var kommet ind over verden – det gråvej, der gør ende på alt det kolde og bundne.

Vi skal også være fremadvendte, og i adventstiden opmuntres og oplives vi til at vende os fremad med lys i vore hjerter og sind. Trods alle tilbageslag i tiden, vi oplever. Trods krigstruslerne, trods den udvikling, der strammer sit kvælertag om alt, hvad der lever, og som ingen kan gøre noget ved.

Trods synd og død. Trods alt, hvad der bor i *mig!* –

Han, som kommer, siger: „Løft hovedet og se op! Jeres befrielse er nær“.

Tør vi tro det? Tør vi lade være?

Tak og ære være Gud,
som har ført sit løfte ud
og til syndres salighed
sendt sin kære Søn herved.

Kom, du ærens konge: kom,
hjertet er din ejendom;
rens det, dan det, som du vil,
jeg kun dig vil høre til.

D. D. S. nr. 62

Glædelig og velsignet fremadvendt Adventstid i hjem og skole ønskes alle skolens venner, lærere og elever.

Else Marie Størup - Understed Præstegård

Turen til NORDKAP...

Når bilen holder i færgens bug, og vi selv sidder i salonen og nyder den overdådige luksus disse skandinaviske bindeled har, kan man spørge sig selv, hvorfor ikke tage sydpå i stedet, ned til sol og varme – og løssluppen ferieliv, det kan være overmåde fristende, – og så kører vi nordpå, der er der sol hele døgnet. Vi sidder og småsnakker, vi er tre. Grethe og jeg har været i Norge mange gange, Yoon et par gange. Vi har aldrig haft bil med før, så mine medpassagerere mente, at der måtte findes veje med ikke for store stigninger, ej heller for mange sving, jeg holdt mig tavs, var koncentreret, jeg havde været der før, selv om det var 35 år siden, sluttelig bemærkede jeg, at vi kører derop for at finde Norges hjerte, om det så lå i Nordkap. Sætningen vakte en tavs undren – som var den for upræcis – selv syntes jeg, den var meget god, det er trods alt, hjertet vi søger i vore medmennesker, og i de mange brochurer vi havde modtaget, så farvestrålende og fristende kunne vi næsten ikke undgå at havne i adskillige – Stavanger, hvor hvert pulsslag gav olie – Oslo – Telemarken m. m., men vi skulle nordpå, dette optimistiske syn fik vi bekræftet første nat, vi camperede ved Frederiksten fæstning, der hæver sig over byen Halden, tidligere kaldt Frederikshal. Vor nabo, var et lille telt, hvis ejere på fem dage var kørt fra Nordkap til Halden, vi havde fire dage i overskud, og stod nu på den dansk-norske fæstning og skuede.

Dagen efter kørte vi op over Lillestrøm mod Lillehammer, indgangsporten til Gudbrandsdalen Eidsvold.

Eidsvold er knap synlig på kortet, men på grund af liden kendskab standsede vi op på parkeringspladsen – foran lå en trefløjet herskabsbolig – og i parken, inden vi nåede huset, stod „Ancher“ – i bronze. Ingen af os kendte ham eller navnet ell. hvad stort han havde udrettet! så vi måtte videre. I en meget smuk hall stod nogle venlige damer og forsynede os med billetter og vejviser. Det var ganske imponerende. Om de første rum stod der, at de var indrettede

til den danske prins Christian som boede der, når han var i Norge. Videre gik vi ind i det hvide rum, det blå rum, sygestuen, biblioteket, alt sammen så smagfuldt indrettet. Derefter gik vi ovenpå, og der var det rum, der gør, at man stadig hæger om det hus. Rummet er vel 5 x 9 meter, og det eneste møblement, der var, er en forhøjning i den ene ende ved østgavlen, hvor der var to stole og et bord. Langs væggene var der tre bænkefjæl, uden rygstød, og som dekoration gik der langs stuens loft en granguirlande. – Alt i alt ganske simpelt at se, men man kunne i vejviseren se, at stuen havde dannet ramme om 80 ærværdige nordmænd, der var kommet til stedet fra de forskellige fylker, hvilket svarer til vore amter. Deriblandt så vægtige mænd som Coldbjørnson og Wergeland – sidstnævnte var præst og skrev senere i 1916 en bog: „Danmarks politiske forbrydelser mod Norge“ en noget hadsk bog, kaldes broderlig – den angiver en stemning mod et kræmmerfolk, der med koldt overlæg lader hånt om selvstændighed.

Der var landmænd, sorenskrivere, præster og folk med militær uddannelse. Alvorsmænd, der 17. maj 1814 kunne sætte navn under den norske grundlov. Den første frie forfatning i Norden. At de skulle arbejde hurtigt, skyldtes Napoleonskrigenes afslutning, hvor Danmark i Kielerfreden blev tvunget til at afstå Norge til Sverige. Denne studehandel var nordmændene dog ikke til sinds at følge, derfor arbejdede de hurtigt med at etablere et dueligt kongedømme med den danske prins som kongsemne. Den nævnte Anker var måske ikke primus motor. Alligevel var han den, der gennem lange ophold i København kendte den danske prins og lagde hus til den stiftende generalforsamling.

Den danske prins nåede kun at blive konge ganske kort tid, inden den svenske konge gennemtvang en sammenlægning med Sverige, og alt kunne synes at være spildt, men det lykkedes nordmændene at gennemtvinge deres underskrevne grundlov, der også skulle gælde, selvom kongen var svensk og hed Karl Johan.

Ikke mærkeligt, at der hæges om dette skønne herresæde til trods for, at det der står den dag i dag er efterligninger af det originale. Fattigdom ramte Norge, og den omtalte Anker, hvis rigdom kom fra nogle støberier og jordbrug omkring Eidsvold, gik fallit og huset i forfald.

Det er spændende at læse Norges 1900-tals historie. Gang på gang henvises til lovene, der blev til i Eidsvold, og da landet kom på fode,

og den nationale rejsning blev kraftigere genskabtes det, og for mange nordmænd er det stadig derfra Norge har sit hjerte. Bjørnson skriver:

Hårde tider har vi døjet,
blev til sidst forstødt;
men i værste nød blåøjet
frihed blev os født.

Oscar Wergeland, elev af Eckersberg, malede 1887 et billede af den grundlovgivende forsamling i Eidsvold, det hænger nu bag tælerstolen i det norske storting og minder om ånden fra Eidsvold.

Vi kørte så videre langs Mjøse – mod Lillehammer, udgangsporten til Gudbrandsdalen – Bjørnstjerne Bjørnsons egn, hvor hans bondefortælling blev til. Gennem Gudbrandsdalen løber elven Lågen snart bred og doven som en sø – snart fosser den og gir lyd – fjeldene er som kroppe, der mageligt lægger sig ned og gør dalen bred, hvorefter de rejser spærrene, så vejen må sprænges ud. Byerne glider forbi: Ringbu, Venstra, Sjøv, Otta – der ligger landsbyen Kringen, hvor Martin A. Hansen skrev en bog af samme navn. Fjeldvejen – hvor skotten H. Singlød og hans krigere fandt deres endeligt, da bønderne rullede sten, som et fjeldskred over dem. Det var der, tyskerne måtte give blod for hver meter, de kom frem, da erfarede de, at Norge kunne besættes, men ikke erobres.

Fra Dombås kørte vi over Dovrefjeld og så Dovregubben...

Trondhjem er en travl by – al bilende trafik mellem nord og syd skal igennem byen, og udviklingen går stærkt der, højhusene skyder op der, som i andre byer, dog – ved Nidaelvens udløb findes endnu de gl. handelshuse, der engang åbnede sine luger ud mod verden – nu ligger de der bare – den moderne havn har forlængst afløst dem. Griffenfeldts Munkholm, hvor han sad som fange, ses ude i Trondhjemsfjorden.

TRONDHJEMS DOMKIRKE

Sidst i fyrrerne var jeg i Trondhjem første gang, så jeg mente, at kunne vise dem byen. Dengang kom jeg nordfra – sammen med to kammerater. Der var også en anden grund til besøget dengang, min fasters grav. Min faster havde fra trediveerne sejlet som kahyttsjomfru, senere som oldfrue på ruten Trondhjem - Spitsbergen. Da krigen kom til Norge i 1940 blev skibet sænket og faster druknede. Hun blev begravet på kirkegården i byen. Vi besøgte graven, og det var

et godt ærinde at have til en by, der ligger så langt oppe. Kirken var under restaurering også dengang – i kirkerummets dunkelhed så man ikke ret meget, men de hundrede af glasmalerier på alle kirkens vinduer trængte sig voldsomt på fra vi havde været der. Med mit kendskab fra tidligere, følte jeg at kunne vejlede.

Vi kom ned til domkirken en skøn junidag gennem tæt trafik og ensrettede veje. Vi var præcis, måske nogle minutter for tidligt. Udenfor kirken stod endnu 20 unge mennesker iført lange røde kapper. Der var trængsel ved indgangen, engelske, amerikanske, tyske turister – ja, fra alle europæiske lande. Vi blev losset over i en gruppe for skandinaver og med en af de rødkappede, begav vi os på en rundvisning, der ville tage 45 minutter. Min viden om kirken var smuldret, dette her var detaljernes ombæring. Man går med, ser en stolpe til højre – 4 vinduer højere oppe lige frem oktagonen med Olav-brønden til højre. Vi stod da i kirkens centrum, hvorom alt var bygget – Olav den Helliges grav, rettere hvor han engang havde stået. Her satte orglet ind. Et brus af toner, som skulle bygningerne synke. Organisten spille en fanfare af Buxtehude. Alle var tryllebundne af den voldsomhed orglet satte i med – derefter lød – hvor fløjte-toner løftede sjælen – endnu et brus, det var en del af kirken.

Jeg sad ved siden af en nordmand, og da stemningen havde lagt sig, vendte jeg mig imod ham og sagde store tillægsord om det hørte. „Jamen, den har også 9000 piber og er nordens største“ „Nå sådan“, svarede jeg.

Dyrkelsen af Olav den Hellige var stærk, og dyrkelsen har i vor tid fået en renæssance i Trondhjem og nok især i Stiklestad, hvor norske bønder dræbte ham omkr. år 1000.

Stiklestad er en lille landsby ca. 150 km nord for Trondhjem. Hvert år opføres skuspil om Olav den Hellige. Med en fra det norske kongehus drager tusinder til Stiklestad, der har en friluftscene til 6000 og ser spillet om Olav den Hellige – den digre bliver han kaldt i nogle bøger – hvilket betyder den tykke.

På et nyt alterbilled i den lille kirke i Stiklestad har de foretrukket at bruge Olav som det kristne symbol.

Bjørnstjerne Bjørnson:

Olav på det land har malet
korset med sit blod.

Tilbage til Trondhjem domkirke. Den er skøn – vi ville gerne have været til gudstjeneste, det kom vi desværre ikke, men til rundvisning,

og jeg opdagede, at jeg blev national. Det var da guiden berettede om, hvordan danskerne havde gemt Olavs lig, stjålet kirkeskatten og ført den bort. Som beretningen skred frem over vore ugeringer, steg blodet til hovedet uden at få afløb, – jeg gik. Det var et tilfælde, ved et sidealter lå der en bog. „Vore faldne under krigen“. –

Jeg bladede og så stod der:

Fæ dø frænder dør
dø skal også du
een ting ved jeg aldrig dør
mindet over hvers død. (Havamal).

og det er kun godt.

Landbrug. Juni måned er høstetid – hvor grønt græs giver godt høstet – på større sletter som her vil hurtige pressemaskiner pakke det færdige hø sammen, men det var kun de få deroppe, der kunne det, de fleste steder nordpå høstedes op ad stejle skråninger med to-hjulede traktorslåmaskiner ell. lign., hvorefter høet blev hængt på tråd som vasketøj, høet bliver fint, men er det dog lønsomt at forarbejde græsset således. En nordmand fortalte, at landbrug forlængst ville være opgivet, om ikke staten gav tilskud. Tilskud nok med sidste verdenskrig i erindring.

Da vi sidst i fyrrerne kom gående i en lille landsby mellem Narvik og Trondhjem, jeg erindrer ikke navnet, dog husker jeg, at de i de tragter stadig sagde 53 og 97 som vi, selv om vi bestræbte os på at tale klingende norsk med tre og femti og nitisyv. „I mener tre og halvtreds“. Varelageret var endnu ikke ret stort i butikkerne dog stod fiskefrikadeller til salg, oftest i en stor spånkurv, 10 stk. for en krone. Vi sad på en skråning og fik et måltid med fiskefrikadeller. Da kom en aldrende mand gående imod os, en bonde nok, for ellers var der kun købmanden så vidt, vi kunne se. Han standsede ud for os. „I er danske“, vi sagde „ja“, så lagde han en lille pakke. „Det skal I ha“, som tak for de pakker med mad, vi fik fra jer under krigen“, og så gik han. Vi protesterede – ville betale. Han vendte sig om og smilede. Det er til jer – vi har nok nu. Det var godt røget fårekød. Fårekød og fiskefrikadeller, en god spise. Der er gået lang tid, og jeg forstår stadig ikke, hvorfor vi fik røget fårekød, vi har jo heller ikke prøvet virkelig at mangle mad. Men det har de. Da der i tresserne blev forhandlet om en nordisk union uden toldgrænser, var det landbruget, der skildte – en norsk bonde fortalte, at i fri konkurrence ville norsk landbrug forlængst være nedlagt, og erindrede et isoleret Norge i 1940 - 45 – ville et Norge uden landbrug, hurtigt være et knækket land.

Efter det vi så, tror jeg nok, at jeg hellere vil være norsk landmand end dansk – tempoet vil passe mig fortræffeligt.

STAVKIRKEN I LOM

„Stolt og højrejst, men med dybe spor af vind og vejr i de tjære-smurte vægge tar Loms kirke imod os, og taler om sind og kultur – og Guds godhed“.

Vi kom kørende fra Grotti, hvor vi havde overnattet. Natten igennem havde vi hørt kobjælderne fra fjeldet, der rejste sig mørkladen og forreven på begge sider af den smalle dal, hvor Otta-elven banede sig frem. På fjeldtoppen ligger sneen endnu her først i juli måned – tiltrods for at solen slikker på det næsten døgnet rundt. Køerne og gederne kan da selv bestemme, når de vil græsse, så hvorfor ikke i den kølige lyse nat, og så finde et lunt sted til dagsøvn. Vi kørte nedover – forbi Polfoss, Dønfoss gennem Bismo ned til Lom. Det er omtrent samme rute som Olav den Hellige fulgte, da han gik på korstog i de norske bygder. Fra Olav-sagaen ved vi, at han kom truende med en stor hird korsmænd, der ville rydde op i sort heden-skab. Når bygden var nået, blev indvånerne sammenkaldt til dåb – fra bjælkehusene kom de alvorstunge og knuget, de kendte kongens vilje, og kun få havde mod til at holde fast ved det gamle og blive slået ned for stedse. Som pant på at den nye tro kunne holde, tog kongen deres sønner med i sin hird som gidsler. Afbrændte bygder blev missionskongens fodspor. Når frygt havde drevet bønderne væk, blev bygden brændt. I Stiklestad var der så mange fordrevne bønder samlet, at de vendte sig til modstand og slog kongens hær – og selv blev han dræbt. Inden da havde han nået at gå frem i Bismo, Lom og Vågåmø.

Vi kørte stilfærdigt gennem Bismo og til Lom, der ligger ved Vågåvatnet, ved hvis bredder jord lader sig dyrke og på et gruset næs lå så kirken – sort og med dragehoved springende fra hver gavls-pids. Vi gik gennem kirkegården, kun på gangen var grus, under høje birke stod sten og forklarede, hvem der lå under græstæppet.

„Stolt og højrejst“ står den spåntækte kirke, man kan ikke lade være med at føle på de 800 årige gl. bjælker, fodremmen på sylstenene er af kæmpefy, de mærkes hårde som flint.

Kirkedørens udskæring – kunst ell. folkekunst, for de der holder af træ.

I kirkerummet ses hvorledes kraftige stammer bærer kirken. Hele kirkeskibet rundt er de forbundet med Andreas-kors, loftets tøndehvælvinger – udskæringer og bemaling i en overdådighed.

„Runeindskrifterne og middelalderornamentikken inde, dragehovederne og den rigt prydede tagkam, det skønne kors som møder øjet ude, taler til os om forgangne tider, og minder os om slægter som gik hen, men Lomskirke står fremdeles høj og majestætisk, som folk og natur har villet det“.

Et ungt par stod, da vi forlod kirken, og var ved at ordne nogle buketter, hvide og røde syrener. „Skal der være bryllup“. Et stort smil fortalte, at det skulle der.

Vi kørte langs Vågåvatnet gennem Germe til Randen og drejede der ind over Jotum Heimen. I bil når vi hurtigt op i de 13 - 1400 m vejen går i. Mange af de biler vi møder har ski på taget, og fjeldhøjderne giver gode muligheder for sommerskiferie. Sidste gang jeg var her i 48, gik vi op til Galdhøpiggen og ud i fjeldet. Det var en varm sommer. Som vi gik der, kom et tordenbrag – braget kastedes mellem fjeldene, så det blev et sandt inferno af torden. I bil ses de forrevne tinder – ismarken – blå bjerge i baggrunden – snart hviler tåge, så horisonten gøres kort – et vildt og ugæstfrit landskab i gråvejr – om vinteren er vejen da også lukket.

Min gode hustru havde sin personlige opfattelse af disse veje. Især Trollstigen og Ørnevingen ved Ledanger, mente Grethe udmærket kunne være lukkede om sommeren også.

Vi nåede ikke Nordkap i denne omgang – men næste gang.

Jeppe Buhrkall

DR

DANMARKS RADIO

Netop i disse dage er det 50 år siden, at jeg blev valgt ind i hovedstyrelsen af Kvindernes internationale Liga for Fred og Frihed.

Jeg kendte absolut intet til ligaen forud og blev nærmest kidnappet. Der skete det, at forfatterinden Karen Plovgaard - ligaens rejsesekretær – opsøgte mig. Jeg stod netop og skulle over til efterårsmødet i gymnastiksalen. Den to-årige Grethe havde jeg på armen og skulle op og lægge hende til middagssøvn, så man kan godt sige, at det var et ubelejligt tidspunkt for en hus- og skolemor.

Nu har kvinder jo som bekendt en udpræget intuition, og jeg kan huske, at jeg rent spontant sagde til Karen Plovgaard: Ja, hvis jeg skal gøre et arbejde udover det i mit hjem og vor skole, så er arbejdet for fred nok det rigtige. Få dage efter blev jeg ved et møde i Hjørring valgt til distriktsformand for Jylland 1, dermed var jeg medlem af hovedbestyrelsen, og har været det siden.

Hvis jeg nu skulle fortælle om ligaen og dens indsats, kunne det godt blive til en hel bog med seriøse emner. Det er ikke meningen. Men jeg har fået lyst til at fortælle om nogle oplevelser, der har forbindelse med Danmarks Radio.

Som nævnt, jeg var kommet i ligaens hovedbestyrelse og var meget benøvet over at skulle samarbejde med de meget ældre, intelligente og erfarne damer.

Som bekendt, skal „de nye koste“ sættes til at feje. Vor daværende formand, Thora Daugaard, sagde spøgende: Risegaard er jo bare en barnerumpe. Men hun var hurtig til at udnytte mig og give mig opgaver.

Og nu kommer jeg så til det med radioen. I januar 1934 deltog jeg i mit første hovedstyrelsesmøde, det var på et hotel på Kongens Nytorv.

Et meget vigtigt emne var, hvordan vi skulle forholde os til radioen, når vi nu skulle tilrettelægge Fredsdagen, d.v.s. salg af fredsmærker. Man var vant til at have en radioudsendelse dagen før dagen. En hel time med ligafolk og skuespillere fra Det kongelige Teater. Og nu stod man i den ubehagelige situation, at radioen havde pure afvist ansøgningen!

Thora Daugaard gav ikke op af den grund. Hun foreslog, at vi ringede til Stærekassen og spurgte, om der måtte komme en deputation og drøfte sagen. Det blev accepteret. Men hvem skulle gå derover? Thora Daugaard var ikke sen med svaret: „Jeg foreslår, at vi går derover allesammen“. Vi var 25.

Nogle af os skulle være ordførere og overbevise de høje herrer om, hvad lytterne gerne ville høre. Jeg skulle f. eks. repræsentere „det folkelige“ og sige noget om, at man i forsamlinger af forskellig art var meget interesserede i at høre om fredsarbejde o.s.v.

Vi drog afsted i samlet flok. Da vi gik over Kongens Nytorv, råbte en svajer til os: „Nå, skal damerne på skovtur“! (Det var jo i januar). Ankommet til Stærekassen blev vi lukket ind og vist op ad en trappe.

Jeg glemmer aldrig kammerherre Lerches ansigt, da han stod i

døren til sit kontor og så den lange række på vej op ad trappen. Han udbrød: „Jeg ser, at damerne er mange, vi må nok hellere gå ind i et større lokale“. Det gjorde vi. Talestrømmen begyndte. Kammerherrens cigar gik ud. Bagefter blev vi vist over til kammersanger Holm. Begge herrer ville overveje!

Hjemkommet til hovedstyrelsesmødet blev de af os, som havde bekendte i folketinget, sendt over til Christiansborg for at hente støtte hos dem, som havde indflydelse i radiorådet. Jeg skulle tale med Bomholt, som jeg havde været lærer hos på Esbjerg Arbejderhøjskole.

Det var en bevæget eftermiddag. Næste dag fik vi bevilget en halv time i radioen dagen før Fredsdagen i juni!

En halv time! Så skulle den i hvert fald udnyttes til sidste minut. Det skulle ikke bare være en samlet udsendelse fra Stærekassen! Nej, der skulle lyde stemmer fra hele landet. Vi foreslog 3 minutters direkte transmission fra hver af de 5 studier, Aalborg, Esbjerg, Aabenraa, Odense og København og et kvarter direkte fra Geneve med tale af højkommissær Helmer Rosting.

Radioens folk tvivlede stærkt på, at det teknisk kunne lade sig gøre, men gik dog med på ideen. En uge før udsendelsen fik vi brev om, at vi alle måtte komme til København og tale fra samme studie, ellers ville det blive for kompliceret. Vi holdt på vort. Og forsøget lykkedes!

Hvilken forskel og fremskridt fra 1934 til nu. Den gang var der nok ingen, der drømte om, at komme til at sende en serie som f. eks. Skattejagt.

Men nu skal I alligevel vide, hvordan det gik mig ved samme udsendelse.

Jeg var grusom nervøs forud. Hver nat havde jeg onde drømme. En nat drømte jeg, at vi havnede i grusgraven ved Aalborg og ikke kunne finde studiet. En anden gang kom jeg for sent, og der stod en flok præster i ornat i studiet og var i gang med en anden udsendelse o.s.v. – nat efter nat.

Men dagen kom. Jeg tog, for at være sikker, med et tidligere tog. Hans kørte mig til Præstbro i vor gamle Ford. Herhjemme spurgte han, om jeg havde husket manuskriptet. Ork ja, det er i mappen her.

Ved Præstbro st. bad jeg Hans om at bære mappen, så var den sikker. Der var god tid. Vi satte os på bænken udenfor og ventede på toget. Alt var godt.

Toget kom. Jeg steg ind. Toget kørte. Men, oh rædsel, hvor var

mappen? Ud på bagperronen. Jeg vinkede, råbte og gjorde tegn. Hans vinkede længe og vedvarende!

Jeg gik til konduktøren: Sørg for at holde så længe i Agersted, at jeg kan ringe til Præstbro! Hallo Præstbro, løb ud og se, om der holder en gammel Ford! Nej, den var kørt. Så se, om der står en mappe ved bænken. Det gjorde der. Send den med næste tog til Aalborg, der står jeg og tager imod den. – Måske skal jeg her indføje, at et manuskript dengang skulle sendes forud til radiohuset i København, og talen holdes ordret. Ellers havde jeg jo nok klaret mig uden.

Ved banegården i Aalborg blev jeg modtaget af en veninde, som jeg skulle besøge. Jeg fortalte hende om mappen. Men, Risegaard, hvor kunne du dog glemme den? Et øjeblik efter siger hun pludselig: „Men, hvor er mine sølvskeer?“. Hun havde købt nogle skeer hos en guldsmed og bagefter været i forskellige andre forretninger – men hvor havde hun lagt skeerne? Vi rendte i butikker og ledte efter sølvskeer! Det var en ny variation af mine natlige mareridt.

Vi fandt skeerne. Jeg fik mit manuskript. Fik holdt min tre minutters tale. Næde at komme ud til mine venner og høre slutningen af Helmer Rostings tale fra Geneve.

Efter en afslappet middag kom Hans i Forden og hentede mig. Vi kørte hjem. Det var 2. juni og Hjallerup marked. Ved Hjallerup Kro punkterede det ene hjul. Vi skiftede til reservehjul. – Det er eneste gang, jeg har været til Hjallerup marked. – Vi kørte videre. Ved Stidsholt central punkterede det næste hjul. Der lod vi Forden stå og gik hjem. – Sådan endte min første dag med Danmarks Radio.

Der kom andre dage. Allerede samme år blev jeg sat til at tale en halv time 2. juledag over emnet „Julen og freden mellem folkene“.

Jeg var jo nu næsten huskendt i studiet, som dengang var i et tårnværelse på Aalborg posthus. Jeg kom glad og frejdig op til døren – som var låset! Ned ad trapperne igen. En dame i et tekøkken vidste, at teknikeren var gået, men hun ville prøve at finde ham. Jeg kunne i tankerne høre: Teknisk uheld! Udsendelsen udgår! Jeg bestemte mig til at lægge sag an mod Danmarks Radio.

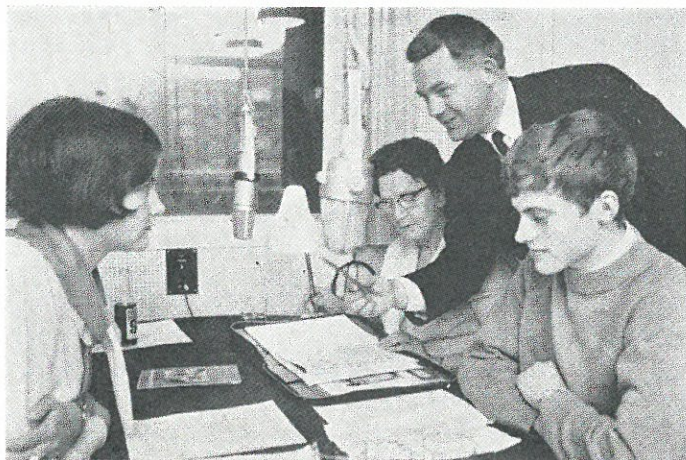
Nå, teknikeren kom styrtende. Han havde glemt det, men vi kunne godt starte. Men nu var jeg ovenpå og bemærkede tørt: Skal vinduerne ikke lukkes og stemmen prøves og forøvrigt vil jeg gerne ha' et glas vand.

Alt gik dog, som det skulle. Jeg indledte med at fortælle om en juleaften, jeg havde oplevet på Hyrdemarken ved Betlehem. Netop

som jeg sagde: „Og så begyndte Betlehems klokker at ringe“ ringede Budolfi kirkeklokker, så det gav jo en ekstra stemning hos lytterne. Og mærkelig var det, at da jeg sluttede min tale med at citere et vers af Tennysons „Ring ud klare klokker“, da ringede Budolfi anden gang til gudstjeneste.

Den udsendelse havde jeg megen glæde af. Hele den første måned efter fik jeg næsten daglig takkebreve.

Senere havde jeg i en del år et par minutters udsendelse dagen før Fredsdagen. Een gang havde det nær gået galt. Jeg stillede som sædvanlig på posthuset og havde ikke fået at vide, at studiet var flyttet til Aalborghallen. Heldigvis havde jeg nøglen til bilen og nåede det.

Radiooptagelse 18. maj 1968.

Som I måske ved, er der noget, der hedder „Den gode viljes dag“. Det er d. 18. maj. Da sender ungdommen fra Wales et fredsbudskab til ungdommen verden over. Det sendes fra BBC og besvares fra ca. 100 lande. Rundt i verden fejres dagen med radioudsendelser og arrangementer af forskellig art. Walesbudskabet udsendtes første gang 1922.

I 1934 blev det bestemt, at Danmarks Radio skulle sende genhilsen, og vor liga fik opgaven at formidle svaret og tilrettelægge et program. De sidste 10 år havde jeg jobbet.

Mange gamle elever fra børne- og ungdomsskolen husker sikkert, hvor spændende det var, når radiovognen holdt i gården, og programmet blev optaget i foredragssalen. Birgit fra Møller Stidsholt og

Lisbeth fra Hybholt var nok lidt nervøse, da deres samtale – på engelsk – med speakeren blev optaget og skulle udsendes over BBC.

Jeg glemmer aldrig den lille niårige Birthe fra Nørre Stidsholt, når hun sad herovre i storstuen og øvede sig på at fremsige de tre små vers om morgensolen, der kysser sine kære børn, sorte Sam fra Afrika, lyse svenske Lina, mætte Jens på Danmarks jord og magre Ming i Kina. Det skulle være sluteffekten på det års Waleshilsen.

Vi lyttede naturligvis til udsendelsen 18. maj. Danmarks Radio må have beregnet tiden forkert. Birthe kom ikke med! Da græd Birthe og udbrød: Så kunne jeg lige så godt ha' sagt bla-bla-bla.

„Den gode viljes dag“...

Margrethe Simonsen og Hans Peter Pinstrup vil nok nikke genkende til billedet her. Det blev det følgende år sendt ud fra Wales sammen med det danske svar til ca. 100 lande og i 6000 eksemplarer.

1970 sagde Danmarks Radio stop. Mogens Wemmer var blevet chef for Børne- og Ungdomsafdelingen og argumenterede således: „Vi finder ikke anledning til at bringe budskabet i vore udsendelser. Arrangementet er ude af trit med de bestræbelser med international forståelse, som afdelingen går ind for: større forståelse gennem et forbedret kendskab til andre landes livsmønstre – ikke gennem manifeste, der ligger langt fra børns interesser og fatteevne.“.

Jeg finder stadig, at det var en nedvurdering af danske børn og unge.

Walesbudskabet har altid haft og har som udgangspunkt årets aktuelle emne, f. eks. Menneskerettigheder, Frihed for sult, Olympiaden o.s.v. Mon det virkelig skulle ligge over børn og unges interesse og fatteevne? Så har jeg i hvert fald taget meget fejl!

Marie Risegaard Jakobsen.

Året, der svandt

Sjældent har vi oplevet så smukt et efterår som i år. Træerne har længe beholdt det gyldne løv og de røde bær.

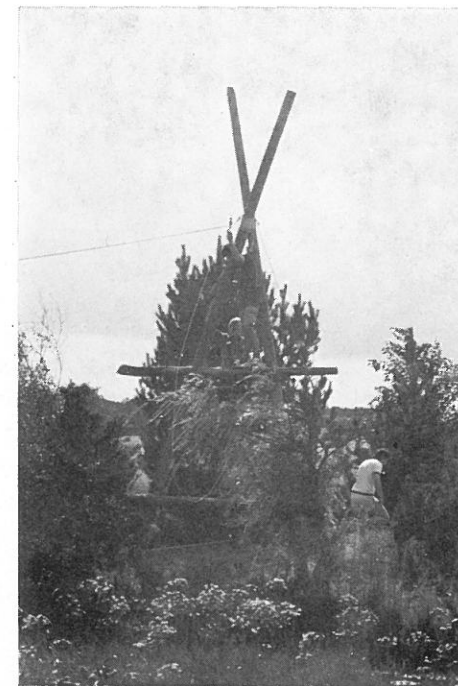
Det er en skøn novemberdag med lidt tåge, småregn og vindstille. Det er rammen om en fridag, som jeg udelukkende vil bruge til at koncentrere mig om at tænke på, hvad der foregik sidste skoleår. Det ville naturligvis være praktisk ikke blot at tænke derpå, men også at få skrevet derom. Det er så mærkeligt, at når man tænker tilbage, så er det altid de gode minder, der vælder ind over én, og derefter kommer de ting, som ikke var så gode.

Da åbningsdagen d. 10. aug. var overstået, og eleverne var ladt „alene“ i vor varetægt, lagde vi hårdt ud med at „ryste sammen“ indenfor grupperne. (I hver gruppe 8 elever og 1 lærer). Det festligste var vel den dag, hver gruppe skulle lave en forhindring eller en konkurrence ude på sportspladsen eller i haven, og derefter skulle alle grupper på „orienteringsløb“ rundt og forcere de forskellige steder. Man skulle være i besiddelse af adræthed og en god portion „gå-på-mod“ for at komme igennem, og det kostede mange vådt tøj på svævebanen over søen, for det var nemlig ikke alle der „svævede“ over. Bagefter havde vi bål, som en af grupperne havde lagt til

Det er sækkevæddeløb.

rette på vejen ved lærerboligerne. En anden gruppe stod for traktamentet, sørgede for pinde til pølser og dejg til snobrød o. s. v. Apropos pinde: Jeppe ville lige lynhurtigt save de pinde ud på rundsaven, men denne gang var saven den hurtigste, den tog alvorlig fat på Jepes tommelfinger, så vi måtte skynde os til lægen og få den syet sammen. – Da det blev aften sad vi ved bålet og hyggede os, til det blev sengetid.

Her starter
svævebanen over søen.

Næste dag var vi på Vesterhavstur, og den dag føltes det næsten, som vi skulle drukne i regn – for da vi gik fra Mårup kirke til fyret, kom regnen pludselig i kaskader over os, og da vi senere kom til Løkken brød uvejret atter løs. Vi bjærgede os ind på et cafeteria, men da vi havde siddet der lidt, begyndte det at regne ned gennem taget.

Så begyndte hverdagene med skolearbejdet, praktiske gøremål, fritid og fællesarrangementer. Nogle satser stærkt på et solidt arbejde med skolebøgerne, andre er noget trætte af dem og satser mere

på det, de kan bruge hænderne til og på idræt. Tilbudene ligger der til alle, det er bare med at ville tage imod dem og komme igang og helst få en blanding af begge dele.

Vi har nogle flinke og dygtige landmænd til naboer, og nogle af dem arrangerede et landbrugsspil, som varede det meste af en dag, og der fik de fleste øjnene op for en hel masse ting og muligheder, men også for begrænsninger indenfor det fag. Interessen var stor, og det gav anledning til stærke diskussioner om investeringer, om det kunne betale sig at købe nye maskiner eller brugte. Mange gik fallit den dag, andre klarede sig hæderligt.

En aften havde vi besøg af et orkester, hvori arbejdsløse musikere havde slået sig sammen. Karl Størup, Understed, stod for arrangementet, og Else Størup fortalte ind imellem levende og interessant småtræk fra den tid, hun arbejdede i Rhodesia, inden hun blev præst i Understed.

En anden musikaften: Kaj Berthelsen, som er musiklærer på skolen nu, var, mens han gik på seminariet, dirigent for et pensionistorkester i Hjørring. Han fik dem overtalt til at komme og spille for os – og som de kunne spille – heldigvis er de fleste ikke gamle i dag, selvom de er 70 år. De spillede klaver, violin, harmonika, (solo på sav) og på trommer. De to aldersgrupper havde et godt møde med hinanden.

Imens niende-klasserne var ude i erhvervspraktik, tog de øvrige fat på praktiske gøremål, når de obligatoriske fag var overstået. Discoteket fik en ansigtsløftning. Kondirum blev etableret. Fotorummet blev flyttet. Det er vist 5. gang, men nu er det nydeligt og praktisk. Det er i kælderen, hvor der tidligere var kosterum og kartoffelrum. Elektronikværkstedet er i det tidligere spisekammer. I forbindelse med elektronikværkstedet er der blevet oprettet en elektronikkklub, og for at være med i den må man erhverve sig et medlemskort, og man kan da låne nogle til værkstedet og arbejde på egen hånd i fritiden. Selvom der er blevet bygget til skolen mange gange, har lærernes opfindsomhed gjort, at der ikke står mange kvadratmeter ledige i den ældste del af skolen. I forbindelse med dette kan jeg fortælle, at der er ved at blive etableret et lokale til undervisning i EDB, som nylig er blevet anskaffet. Disse nye fag er meget populære blandt de valgfrie fag.

I november-december fik vi foretaget omfattende isoleringer, hulmursisoleringer m. m. Der blev lavet vindfang bl. a. i forhallen, hvilket bevirkede, at der blev et lille hjørne lige indenfor døren, som

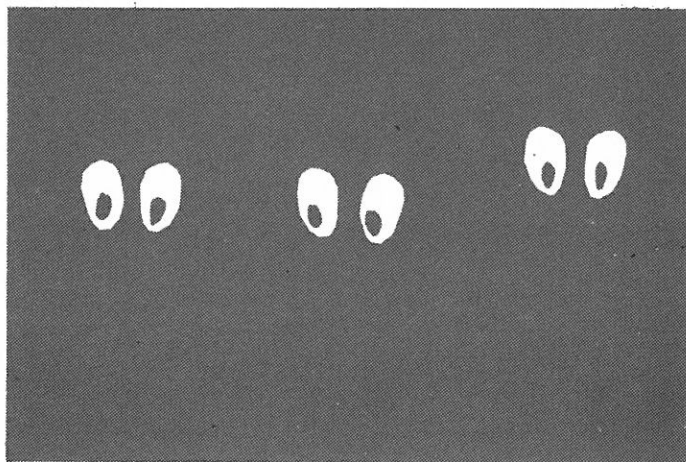
sukkede efter at blive brugt, og jeg fik det til en lille U-landsbutik. Vi får varerne fra U-landsfonden i Århus, som har kontakter til mange lande i verden. Man køber varerne derude, det er håndforarbejdede ting i alle mulige kønne materialer. De bliver så solgt her i landet. En fjerdedel af pengene går til et projekt i et u-land (Fjerdedelen af de penge, der kommer ind i Stidsholt går til en lungeklinik i Kenya). Resten af pengene går tilbage til det sted, hvor varen er kommet fra og til fragt. U-landsfondens folk arbejder ulønnet.

Et nyt rejsemål var Pragh. (Se Lenes artikel). Fremfor at komme med på den tur, var der nogle, der foretrak at komme til Norge og stå på ski. Vejret var smukt og skiføret ligeså. Her skal ikke skrives om Norge, da der så ofte har været fortalt om det, som et skønt rejsemål for skolen ved vintertide, og Jeppe skriver andetsteds om Norge i historisk belysning.

Stafetløb på ski i Norge.

Men der var også nogle, der blev herhjemme, mens de andre færdede rundt, og vi, der var hjemme, var enige om, at vi nok havde det allerbedst. Om aftenen, da de andre var kørt, samledes vi over aftenkaffen nede i dagligstuen. Fatima, Jens Rye, Jeppe og jeg var enedes om at leje „Solsbækhytten“ for de kommende dage. Vi blev nu alle enige om, at alle skulle stå op den følgende morgen kl. 3 (undskyld nat), og så skulle eleverne deles i fire grupper og på natløb og ved hjælp af lommelygter og kort finde frem til det sted,

Natvandring til Solsbæk...

hvor vi skulle være de kommende dage, de havde ikke fået stedet at vide. Alle kom op. Kl. 4 var det stadig buldrende mørkt, det var i februar, men de tog turen nok så flot, og da de nåede ud til Kattegat var der solopgang over havet. Imens havde vi andre kørt tingene og soveposerne derud, købt morgenbrød og lavet kaffe.

Vi tilbragte nogle dejlige dage derude, skiftedes til at lave mad

Solskinstur ved Solsbæk strand.

og gøre rent. Fire af eleverne fordelte de praktiske opgaver på os. Vi spillede forskellige spil, havde konkurrencer ude og inde og gik på opdagelse i naturen. En dag var vi i Gøteborg. Vores hovedærinde var at se Volvofabrikkerne, og det virkede overvældende på os. De er fantastisk store. Vi kørte i tre kvarter rundt i fabrikken på et lille tog og fik fortalt om arbejdets gang, men på den tid så vi slet ikke hele fabrikken.

Stidsholtstævnet på Skydepavillionen i Aalborg var meget hyggeligt. Jakobsen talte, og overlærer Jensen fra Jerslev læste op på jysk. Udvalget, der står for arrangementet har i mange år gjort et stort arbejde for at lave en god eftermiddag den første søndag i advent.

Elevmødet her på skolen 3. søndag i maj forløb på sædvanlig vis. Der var gymnastikopvisning i haven. Det er en vanskelig opgave, da det er sjældent, at der har været lejlighed til at træne ret mange gange ude, men de gjorde en god indsats. Bagefter gik vi i gymnastiksalen og så Grundtvig-lysbilleder, og så var der generalforsamling.

Om aftenen opførtes „Måneskinsslottet“, en omskrivning af Askepott, kan man vist kalde det. Denne gang var det virkelig på nippet til, at der ikke var blevet noget teaterstykke. Mange vil huske tirsdag aften før elevmødet, alt tydede på en kommende fiasko, men så blev aktørerne enige om, at nu skulle der tages fat, om så natten skulle

Blidelil...

Blomsterarrangement på trappen.

gå med det, og der blev øvet så intenst, så Blidelil (Askepot) fik ved fuglenes hjælp sin prins.

Næste aften var der forældrefest, og der gik det bare derud af. Vi havde også nogle gange før haft forældrene, det blev til seks gange ialt, og det er altid hyggeligt at have deres besøg, og det er dejligt, at de møder så talrigt op, når de bliver inviterede.

I foråret havde vi besøg af Halvorsminde Ungdomsskole. Der var spændende sportsskampe. Efter serveringen var der dans en times tid til høj musik. Det er ikke til at fatte, at det skulle være så dejligt med så megen larm, så man ikke kan høre, hvad andre siger, og hvad man selv tænker.

Vi var på besøg på Dronninglund Ungdomsskole, hvor vi dystede i mange ting. Bl. a. var der en ny form for konkurrence, og det var i bagning af kagemand eller rettere kagekoner, for de lavede forstanderkonerne, Rikke og mig, og naturligvis lignede de os på en prik.

I år udkom der skoleavis „Os imellem“. Redaktionen gjorde et stort arbejde. De samlede og skrev selv artikler om aktuelle ting. Der var sportsside, litteraturanmeldelse, lærersiden, sladderspalte, brevkasse, vitser, annoncer og oplysninger om arrangementer. Som sagt var der længere artikler, som vil være for omfattende at berette om her, men jeg vil lade et par af journalisterne fortælle om et par

ting, som også fandt sted, og som kan være en prøve på, hvad der bl. a. stod i avisen.

Fra sportssiden beretter Jørgen bl. a.:

FREDAGSLØBET...

Løbet i fredags var en sjov og spændende oplevelse for alle. De otte hold kæmpede godt, men hold 7 løb af med sejren. Hold 7 bestod af Reidun, Ninna, Charlotte S., Kirsten, Jørgen, Bjarne S. og Per S. – Godt at vi har sådanne nogle aktiviteter en gang imellem.

RADISELØBET...

Radiseløbet i mandags var også en skæg tur. Vejret var dejligt, solskin og skyfri himmel, alt var bare fint. Det var godt tilrettelagt af eks-lærer Sigurd Pedersen, og vi vil godt takke ham for det store arbejde. Også i dette løb kæmpede alle godt. De tre første var hold 7, hold 6 og så hold 1. Vinderholdet bestod af Henrik H., Bent L., Karsten J., Bo M. og Bjarne M.

FRITIDSAKTIVITETER på S. U. af Klaus K...

Til alle aktive på Stidsholt nu, vil jeg som gammel fagmand give jer nogle gode råd om fiskerimulighederne her omkring. Både for dem med penge og dem uden. Vi starter med dem, der har tegnebogen i orden. Hvis I tager en cykel, kan I på et kvarter komme til geddefiskeri i verdensklasse. Det foregår i Dybvad søpark, og det bedste er nok at bruge skaller eller blink. For dem, der ikke ved det,

Sangtime.

er det bedste tidspunkt i maj, jo varmere det har været, jo tidligere er det. Også hav- og bækørreder kan der fanges for penge, og det er i Voer å. De fanges med spinner eller blink, og der skulle også være gode fangstmuligheder der. Et dagkort til Voer å koster den beskedne sum af 35 kr. Dette dagkort gælder både sø og å.

Nu til dem med lavvande i kassen, også dem sørger moder natur for, og det er i en lille bæk kun 1 km herfra. Hvis I kører fra skolen mod Ørtoft og drejer af ved første vej på højre hånd og kører 500 m op ad denne, kommer I til en lille bæk under vejen. Der er blevet taget bækørreder op til 50 cm. Der er måske også andre muligheder, men der skal I først spørge landmanden om lov (HUSK DET), og nu vil jeg ønske jer held og lykke med fiskeriet!

Klaus's gode råd og en artikel af Johny med gode råd til det kommende elevhold stod i det sidste blad. Endvidere var der et vers af en anonym forfatter:

Farvel Stidsholt
 Mine øjne skal skinne,
 Min mund skal le,
 men tårerne i mit hjerte
 skal ingen kunne se.

Mange flere ting ville jeg gerne have trukket frem her. Pensionistbesøgene, Folkedanse- og spillemandskurset, have fortalt om de udmærkede foredragsholdere, der kom udefra m. m.

Fodbold 1983 (- det unge hold).

Fodbold 1983 (- det gamle hold).

Jeppes og jeg siger tak til jer elever, der var her på skolen. Tak til medarbejdere for godt samarbejde, og tak til skolens og elevforeningens bestyrelser for god opbakning af skolens arbejde. Tak til gamle elever, der i løbet af året har besøgt os, har ringet eller skrevet til os.

Vi ønsker alle årsskriftets læsere en god jul og et godt nytår!

Grethe

PRAGH 1983

Fingerdukker, mundharmonika, signalhorn, guitar og kosmetik var nogle af de souvenir, der blev hjembragt det år fra Prag. Det er ting, som senere vil vække minder.

Det kan godt være, at slottet, hvor kejserens gesandt blev så ilde modtaget, at han endte sit besøg med at blive smidt ud af vinduet, ikke er det første man tænker på, selvom den kendsgerning, at den arme mand havnede midt i en mødding, var så væsentlig, at den senere udløste det, der blev 30-års krigen.

Det er heller ikke sikkert, det er landsbyen Lidices rædsler, da dens mandlige indbyggere blev udryddet som en hævnakt og byen

udslettet, der hører til i den første række af erindringer. Det er heller ikke, at Tyge Brahe ligger begravet i Pragh, der først tænkes på. Men et eller andet er der trods alt nok deponeret under det utal af personlige oplevelser, som trods de trængsler vi alle var igennem fra Ivan købte sit signalhorn, og til han i skolegården ved hjemkomsten endelig fik den første rene tone frem som et festligt punktum for en vellykket tur.

Hotellet i Pragh var udmærket – men illustrerede tydeligt den holdningsmæssige forskel, der er på behandling af kunder i øst og vest. Da vi f. eks. ikke brugte den mulighed for at veksle på receptionens sorte marked, syntes personalet ikke, der var nogen særlig grund til at give os bare en rimelig behandling. Peter vil sikkert aldrig glemme, at han ikke kunne få sin nøgle udleveret, fordi et midlertidigt nummer var faldet af i receptionen – man antydede faktisk, at han måtte have tiltusket sig adgang til et fremmed værelse.

Var serviceniveauet ringe – bortset fra antallet af guider – var priserne på dagligvarer til gengæld så rimelige, at alle blev overmætte, så økonomien aldrig blev et problem for andre end vores medbragte bankmand, Kaj, der en morgenstund, hvor han ikke længere kunne bære at stå alene med alle de problemer de skiftende kurser gav, meddelte, at „der var kuk i kassen“.

I det store billede af seværdigheder, som dukker op, er der nok to, der er lidt ekstra omtale værd.

Den hvide og den røde pige danser...

Det ene var et skolebesøg – oplysningen havde ikke vakt den helt vilde jubel – skole kendte de jo alle hjemmefra. Men selv den mest afvisende begyndte dog at spidse øren, da vi efter at være blevet bænket i et fælleslokale blev budt velkommen af en elev. For efterhånden registrerede selv det mest uvillige øre, at det – eller i det mindste noget af det – var til at forstå. Hvem bliver ikke imponeret, når man uventet hører sit hjemlands sprog – selvom det er med en kraftig accent?

Efter denne velkomsttale på dansk og oplysning om, hvordan deres daglige arbejde forløb, gik de over til underholdning. I ca. 1½ time skiftede denne mellem sang, spil, fremsigelse af digte på engelsk og dans af forskellig karakter. Det mest påfaldende var nok et mindre balletoptrin, hvor den ene danser optrådte i hel hvid kjole, den anden i helt rød – selv de danske farver var der tænkt på.

Størst jubel vakte nok den dreng, der samtidig spillede på guitar og mundharmonika. Han var også speciel på anden vis. Det var en blandet skole, men vi syntes nu umiddelbart, der var en påfaldende overvægt af piger. Det var ikke blot vores drenge, der registrerede det med begejstring. En forespørgsel afslørede, at der var 4 – fire drenge og ca. 800 piger – forklaringen var, at der ingen idrætsfaciliteter var på skolen, hvorfor alene drenge, der ikke dyrkede denne disciplin, kunne gå på skolen.

Under hele underholdningsprogrammet sad inspektøren huldsligt smilende over det velmurte arrangement – kun en enkelt gang fandt han lejlighed til at rynke panden i mishag. Det var, da der udenfor programmet pludseligt kom en meddelelse over højtaleranlægget. Efter dette program, som vi egentlig havde syntes var imponerende nok, skulle vi rundt for at se på skolen. På en afsats stod et par elever og spillede bordtennis. Da vi gik forbi, blev vi opfordret til at tage en kamp med en af dem. Men de få slag vi havde set, fristede ikke nogen til at optræde – men vi skulle – så de kunne se, at vi ikke var meget dygtige.

På den næste afsats stod et klaver. Nu var vi jo blevet klogere, så vi prøvede at snige os udenom. Men det gik ikke. Dels skulle vi lytte til en meget dygtig klaverspiller, dels skulle vi selv bidrage – men vi havde jo ikke, da vi lavede tilmeldingerne hjemmefra stillet noget krav om, at de bedste bordtennisspillere eller sangere absolut skulle melde sig til Pragh. Men vi sang da. På vej ned ad trappen til næste afsats blev vi opfordret til at sætte os, denne gang for at overvære et tango-optrin. Nu havde de snart med dette mammut-

arrangement taget pusten ganske fra os; men færdige var de langt fra, for undervisning havde vi jo ikke set noget til. Endnu engang måtte vi beskæmmes – for vi havde jo heller ikke planlagt, at det udvidede tyskhold skulle på denne tur – men på den anden side, den modgang, vi havde haft, havde også vækket lidt kampånd – og de, der blev spurgt i denne time, svarede alle enten på dansk, engelsk eller tysk – det lignede jo da i hvert fald alt sammen mere hinanden end tjekkisk gjorde.

Det sidste trin i rundvisningen var maskinskrivning. Her havde vi nogle af de skrappe med – men vi mærkede nok de andre var på hjemmebane. Det var lidt ligesom, da Thor var i Udgård hos jæterne. De kunne nogle tricks, vi ikke kunne klare os imod, f. eks. var deres sprog udstyret med specielle bogstaver og masser af accenter, så der ikke blev levnet os en chance. Men nogle fandt på råd – i stedet for at skrive det, de blev bedt om, skrev de en nydelig hilsen på engelsk med tak til læreren for gæstfrihed – hvem kan bære at bruge en rød retteblyant ved den lejlighed.

Hvis vi havde haft svært ved at markere os ved denne professionelle rundgang, gik det til gengæld strålende under serveringen. Lærerne blev inviteret ind til inspektøren, nogle af skolens og vores elever skulle imedens hygge sig sammen, hvad der – trods sprogsvanskeligheder ikke skulle være noget problem, for som inspektøren udtrykte det: „I har jo en fælles fjende - - - lærerne“. – Og sandt nok – vi var ikke populære, da vi hentede dem. De ville allesammen gerne i skole igen næste dag. – Det var en succes, men vi fik jo også at vide, at de faktisk havde besøgt en eller to gange om ugen, og at der var tale om en handelsskole med elever, der var et par år ældre end vores. Men det kan alligevel godt vække til eftertanke om, hvordan vi på de hjemlige breddegrader i almindelighed forholder os, når vi venter gæster. Det skal være så afslappet, at man helst ikke afslører, at der kan ligge et kæmpearbejde bag. Vores påskønnelse af gæstfrihed manifesterede sig i gaveoverrækkelse og en tale som Jørgen afleverede – lidt knotten over, at han ikke nåede at holde den i dens fulde længde.

Det andet besøg, der var en speciel omtale værd, var et fabriksbesøg. Over emballage og dynger af uidentificeret stykgods kom vi ind på en snusket trappegang. Inden vi blev lukket ind i selve fabrikken, fik vi at vide, at vi ikke måtte forstyrre arbejderne, for de havde netop i denne periode travlt, da de skulle opfylde produktionsplanen. Fulde af respekt for de travle sneg vi os ind i selve produktionsområdet. Vi var kun ringe orienterede om, hvad man frem-

stillede på fabrikken, men et gæt fra en, der ikke har megen teknisk indsigt ville nok gå i retning af bilmotorer – dog ikke de aller ædleste dele. Tekniske hjælpemidler var der ikke at se, reoler virkede som aflastning uden noget gennemskueligt system, arbejdspladserne lignede udrangerede spiseborde og stole. Rengøringen var ikke sat i højsædet, enkelte af kvinderne havde kitler, men ellers var arbejdstøjet kasseret hverdagstøj. De aktiviteter, vi bedst kunne gennemskue var kaffebrygning og et enkelt sted, hvor man på kogeplade var ved at lave et middagsmåltid – kantine havde man ikke – luften var tæt, varm og stillestående, så en enkelt måtte ud og adskillige ønskede at komme det – og vi var der kun på besøg.

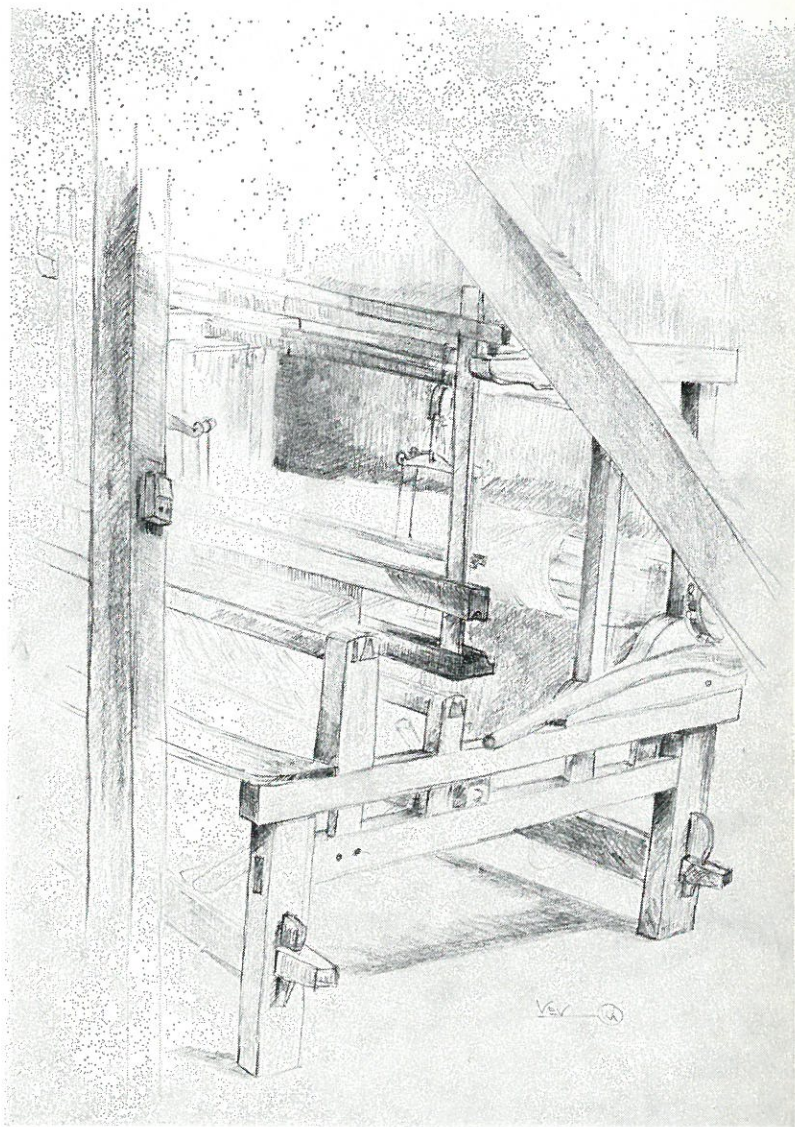
Men hvad var det da, de fremstillede i disse små arbejdsgrupper, der byggede fabrikkens produkt fra start til slutning? Det mindede nærmest om Fugl Phønix, der rejser sig af asken – for disse forbløffende mennesker fremstillede – avanceret røntgenudstyr til eksport.

Efter nogle dejlige, men meget anstrengende dage i en by, der er smukt beliggende og har en meget rolig og tryk atmosfære, drog vi af sted for lørdag aften at nå frem til Vest-Berlin.

Lydene, der trængte ud fra discotekerne, trafikken, lysene, menneskemængden, var overvældende, dette fantastisk urolige billede virkede som kontrast så kaotisk, at det næsten tog pippet fra os. Efterhånden som vi kom tilbage til hotellet, kunne vi aflæse sporene af det kulturchock, både elever og lærere havde været ude for ved gensynet med vores vestlige verden. Nogle havde været bange, andre var faret vild, nogle var blevet uvenner, og atter andre var på grådens rand – de kom virkelig hjem med en oplevelse den aften. Ellers var Vest-Berlin på vejen hjem, og selvom den nok er flere ord værd, så vil jeg dog slutte her vel vidende, at jeg jo ikke fik det med om . . . eller det om . . .

Den bedste anbefaling af Pragh som rejsemål er vel, at det bliver rejsemål fra skolen også i 1984.

Lene W. Hansen.

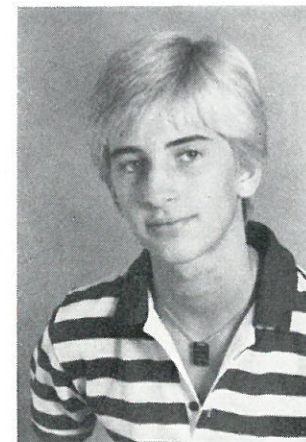

Væv – Wiggo Knive...

EKSKURSION

Kirsten Thomassen

Johnny Sørensen

Det er en god ting at komme udenfor skolestuen; men det er mange gange blevet ved tanken, da udgifterne til ekskursioner er mange og store. Yderligere er efterskolerne i den uheldige situation, at man ikke som den kommunale ungdomsskole og folkeskole kan søge om – og få fribefordring med DSB. Man bliver i stedet henvist til gruppe 7, som vi jo i forvejen ved er en trængt gruppe. Tilbage er så forældrene, hvem det ville være urimeligt at belaste med alt for store ekstra udgifter.

I år bestemte jeg mig til at prøve, om det ikke kunne lade sig gøre at lave en ekskursion på en anden måde – og det lykkedes.

Det væsentlige var at få bragt udgifterne ned på et rimeligt niveau. Udgifterne til transporten blev nedbragt ved, at vi lejede en bus u/ fører, hvilket blev kr. 310,00 + moms pr. dag. Dernæst undersøgte jeg overfartsmulighederne for netop denne bus og valgte så den billigste mulighed. Da vi nu kendte overfartsstedet, blev turen planlagt i store træk; og jeg fandt ud af, hvilke efterskoler der ville ligge op til ruten. Jeg kontaktede herefter Osted Fri- og Efterskole og Faarevejle Fri- og Efterskole og forhørte om vi kunne overnatte og spise hos dem. Begge skoler var meget forstående og hjælpsomme. Det blev til, at vi kunne få alle vore måltider dækket ind hos dem, og vi kunne også smøre madpakker der.

Udgifterne til turen blev fordelt således, at vor skole betalte de to andre efterskoler for kost og logi. De øvrige udgifter til overfart, transport, teater, entré og biograf m. m. blev betalt af eleverne selv. Turen kom således kun til at koste den enkelte elev kr. 250,00.

Peter Ahlers, fysiklærer

I det følgende vil to elever fortælle om de forberedelser, der gik forud og om den oplevelse, turen gav dem.

FORBEREDELSE

Vi er to elever i 10. kl. på Stidsholt Ungdomsskole, der vil fortælle om en god fysiktur, vi havde først i december.

Det hele startede en dag, da vores fysiklærer, Peter Ahlers, kom ind i klassen og foreslog os en fysiktur til København, hvor formålet var at besøge forsøgsanlægget Risø.

Turen var også planlagt sidste år, men den blev ikke til noget, på grund af manglende kapital.

Vi arbejdede med emnet de sidste fysiktimer i november. Peter foreslog et muligt program, som straks blev vedtaget af holdet, der blev dog lavet små ændringer i programmet.

HOVEDFORMÅL.

Lige fra starten blev det lagt fast, at hovedformålet med turen var forsøgsanlægget Risø.

FORBEREDELSE.

Vores forberedelser i fysiktimerne kørte meget på, at vi blev informerede om, hvilken fysik/kemi de arbejdede med på stederne, hvor vi ville aflægge et besøg. Vi beskæftigede os især med A-kraft og atomforskning på Risø. For at kunne blive vel forberedte foreslog vores fysiklærer, at vi kombinerede fysik- og dansktimerne, således at vi arbejdede med forskellige nutidige emner inden for fysikken. F. eks. beskæftigede vi os med den vedvarende energi og den alternative energi, hvor vi i fysiktimerne forskede i de omtalte emner, for derefter at diskutere i dansktimerne, hvad vores personlige indstilling til emnerne var. Vi fik derved en bedre forståelse for de energiformer, som findes, og hvordan de benyttes, men vi fik også den forståelse, at man ikke bare bruger fysikken i fysiktimerne og omvendt.

I dansktimerne gennemgik vi en del pjecer og aviser om atomkraft og skrev notater. Senere lavede vi en diskussion: for og imod atomkraft. Vi havde et panel med en ordstyrer og to andre elever, som begge var imod atomkraft. (ingen vovede at sidde ved panelet og forsvare atomkraft). Hele klassen diskuterede derefter med. Senere blev to af klassens elever provokeret til at svare imod os andre, da de var for atomkraft, og så var det først diskussionen kom igang.

I september 82 (blandt andet) var størstedelen af Danmarks befolkning imod atomkraft:

22% for atomkraft

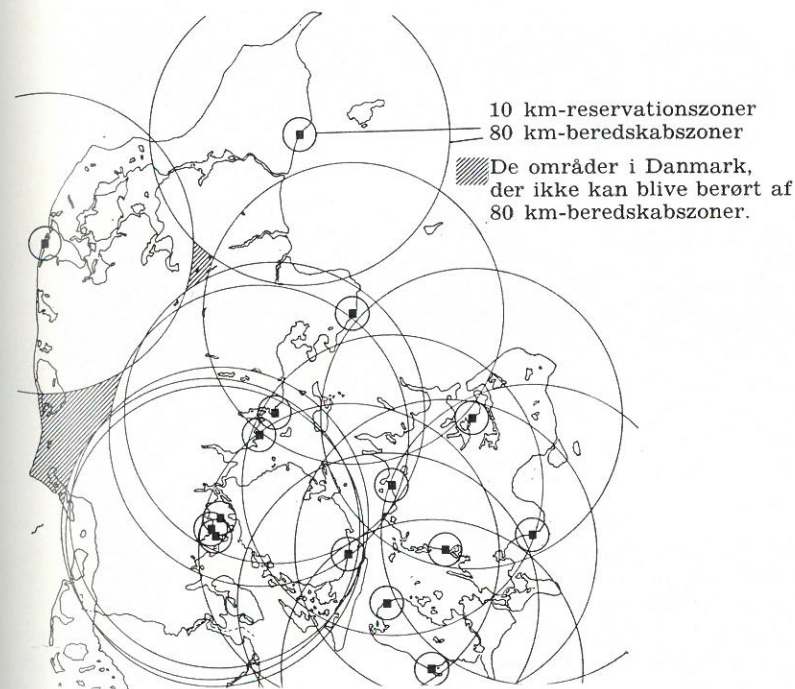
61% mod atomkraft

17% ved ikke

Atlantehavet bliver faktisk brugt som affaldsplads. Tonsvis af affald bliver dumpet i havet. Denne løsning kom fra følgende lande: Holland, Belgien og England. Dog mener Danmark, at denne løsning er uacceptabel.

Hvis der sker en ulykke på Barsebäck og vinden står ind fra Øresund, vil en radioaktiv sky bevæge sig igennem Danmark i et bredt bælte i vindretningen. Menneskene skal flygte ud til en radius af 80 km væk fra Barsebäck.

Myndighederne har allerede udpeget 15 steder i Danmark, som de mener er egnede til placering af atomkraftværker. Uden om hvert tænkt atomkraftværk har de med sikkerhed tegnet cirkler på 10 km. Det er en slags sikkerhedszone. Men myndighederne kalder dem reservationszoner.

Vi har haft to aviser og to pjecer fra Reo og to aviser med Ooakampagne.

EKSKURSION.

Torsdag d. 2/12-82.

Vi startede som sagt torsdag morgen kl. 8.00 og kørte direkte til Nyrup til rundvisning på Nibe møllerne, hvor handelsministeriet og elværkerne var igang med et vindkraftprogram til ialt 14 mill. kr. Over 90% af dette beløb var blevet brugt til at bygge to store vindkraftanlæg for. Hvert anlæg har en tårnhøjde på 45 m, en vindgediameter på 40 m og forventes, at kunne producere ca. 1,5 mill. KWh om året.

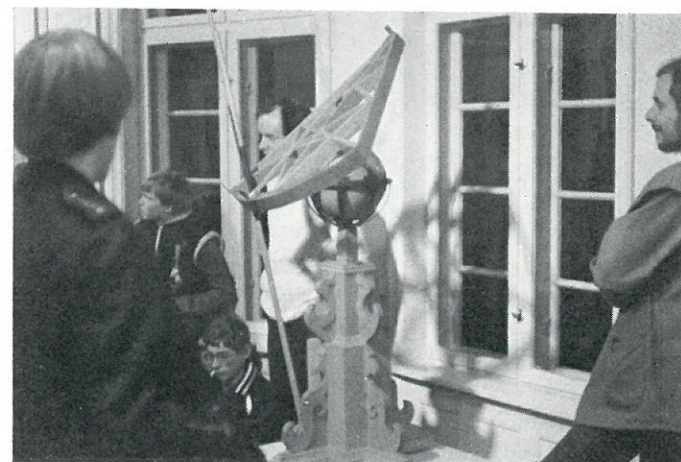
En mand fortalte os en del om møllernes forskellige installationer, hvorefter vi fik lov at klatre op i den ene mølles top. Et par foretrak at blive nede på grund af højden.

Direkte fra Nyrup, kørte vi mod Skjød, hvor en af fysikholdets forældre bor, der spiste vi vores madpakker, som vi havde smurt hjemme på skolen inden afgang. Der opholdt vi os en time, inden vi satte farten mod Århus, hvor vi besøgte Naturhistorisk Museum. Vi

startede med at se en film om, hvordan man udstoppede en hest. Endvidere så vi de forskellige afdelinger på museet, som rummede mineraler og bjergarter. Danmark efter istiden og livets opståen og udvikling. I øvrigt så vi danske dyr og fra hele verden. Vi fik en del spørgsmål, som vi kunne besvare ved at gå og se i de forskellige rum.

Derefter kørte vi til endnu en rundvisning, denne gang på Videnskabshistorisk Museum, som også ligger i Århus. Museet belyser væsentlige træk af udviklingen fra oldtiden til vore dage inden for astronomi, fysik, kemi og matematik. Hovedformålet er at gøre rede for disse grundvidenskabers betydning i forskellige epoker. Vi fik hurtigt et klart indblik i, hvor intents disse videnskabsmænd måtte have arbejdet. Inden vi kom ind på Videnskabshistorisk Museum, blev vi vist ind i Ole Rømers tidligere observatorium, hvor vi fik et kort foredrag om astronomi.

Ole Rømers observatorium.

Derefter gik vi ovenpå for at se to stjernekikkerter, som før var blevet brugt til udforskning af astronomi. Så gik vi over i det egentlige museum, hvor vi blev vist rundt i de forskellige rum. Der var de så flinke at låne os deres spisesal, hvor vi spiste vores madpakke, da klokken allerede var over seks. Vi kørte direkte fra Videnskabshistorisk Museum til en biograf midt i Århus, hvor vi så „Årgang 84“. Derefter forlod vi Århus og kørte til Ebeltoft, da vi skulle med færgen til Sjællands Odde. Hvorfra vi kørte mod Fårevejle Fri- og Efterskole, men inden vi nåede frem, kørte vi forkert og fik derfor kun fire timers søvn i deres gymnastiksal. Vi fik ellers en dejlig overraskelse, da vi kom: Der var dækket op med dejlig natmad.

Fredag d. 3/12-82.

Kl. 7.15 sad vi ved morgenbordet, spiste morgenmad, smurte en madpakke. Vi tog afsked med dem på skolen og kørte mod Helsingør, hvor vi skulle besøge Teknisk Museum.

Danmarks Tekniske Museum ejer over 20.000 genstande, hvoraf et par tusinde er i udstilling ad gangen. Der er mange opfindelser bl. a. Ole Rømers vægtnormal. fra 1684, verdens første skrivemaskine - Malling Hansens skrivemekugle fra 1868, verdens første båndoptager konstrueret af Valdemar Poulsen 1898 og Ellehammer-flyet fra 1905, som præsenterede den første motordrevne flyvning i Europa.

På museet løste vi nogle opgaver, som vi havde fået udleveret i forvejen.

Efter rundvisningen på museet i Helsingør kørte vi direkte mod Rådhuspladsen i København, hvor vi fik 6 timer frieftermiddag. Da vi nåede Rådhuspladsen, aftalte vi, at dem, der ville med til Fristaden Christiania skulle blive i bussen. Nogle få bestemte sig til at gå for sig selv, mens flertallet valgte at tage bussen. Vi skulle alle mødes præcis kl. 7 ved banegården, hvor vi skulle møde Osted Fri- og Efterskoles elever, som vi skulle tilbringe aftenen med. Med dem tog vi fra banegården til Det nye Teater, hvor vi så „Pigen Claudia“. Efter stykket kørte vi til efterskolen, hvor vi fik aftenkaffe og blev indlogeret for natten.

Lørdag d. 4/12-82.

Kl. 7.30 sad vi i deres spisesal og spiste morgenmad og smurte 2 store madpakker, som skulle bruges til hjemrejsen. 3 kvarter senere tog vi afsked med efterskolen.

Inden den egentlige hjemrejse skulle vi jo lige besøge hovedformålet „RISØ“. Vi ankom kl. 9 til rundvisning på forsøgsanlægget.

Loven om nedsættelsen af en atomenergikommission vedtoges af folketinget i 1955, og kort efter begyndte man opførelsen af forsøgsanlægget Risø.

Risø med de 3 reaktorer, laboratorier, værksteder og bibliotek var i fuld drift i 1960, og er siden blevet udvidet med accelerators og et hot cell anlæg. Anlæggets bygninger har ialt kostet ca. 170 mill. kroner at opføre og de årlige driftsudgifter er ca. 120 mill. kroner. På anlægget arbejder ca. 800 medarbejdere, hvoraf godt 200 har en højere uddannelse.

Rundvisningen indledtes med et foredrag i auditoriet og derefter besøges:

Helsefysisk afdeling. Kontrollen med anlæggene på Risø varetages af lokale helsefysikere.

Forsøgsreaktor DR 1. Danmarks første og mindste reaktor med en maksimal effekt på 2 kW.

Uranudvindingsanlæg. Forsøg med uran fra Grønland.

Prøvestationen for mindre vindmøller. Deltager i forskning og udvikling af mindre vindmøller.

Acceleratorafdeling. Afdelingens tre elektronacceleratorer er af forskellig art og anvendes til hver sit formål.

Det var et meget stort maskineri og også indviklet, men vi fik alligevel et noget klart indblik i, hvordan de fremtidige energiformer vil udarte sig. Efter tre timer tog vi afsked med „RISØ“, vi kørte mod Sjællands Odde for at tage færgen til Ebeltoft, og derfra kørte vi hjem til Stidsholt Ungdomsskole.

Kirsten Thomassen og Johnny Sørensen

---

10 ÅR EFTER...

Det var Grundtvig, der sagde noget om, at man skal kende sin fortid for at forstå sin nutid og for at kunne lægge fornuftige planer for fremtiden. Og ved denne lejlighed, hvor jeg har været her på Stidsholt i 10 år, er det da også i disse baner, mine tanker helt naturligt bevæger sig.

Når jeg tænker tilbage, er der et broget billede af elever og hændelser – gode såvel som mindre gode. Nogle af jer har man truffet senere, nogle kommer her jævnligt, andre har vi hverken set eller hørt om siden den dag i gymnastiksalen, da vi sagde farvel til hinanden. Alligevel husker man mange af jer – som regel i forbindelse med en eller anden begivenhed. Jeg kunne fylde hele årsskriftet med minder og sjove episoder, men jeg har ved nærmere eftertanke valgt at lade være med at trække enkelte elever eller hændelser frem. På den måde skal ingen føle sig forbigået. Og det billede jeg har af min tid her på skolen, er I jo også med på hver eneste en af jer – alle har I bidraget.

Før – og nu – hvor går grænsen? Og er der forskel overhovedet på eleverne dengang for 10 år siden og idag? Ja – der er stor forskel. Der er sket en masse med os alle sammen i de år. En egentlig

grænse kan selvfølgelig ikke trækkes op, men alligevel vil jeg vove at påstå, at nutiden startede for 4-5 år siden – naturligvis i en glidende udvikling og ikke med én gang.

Jeg ved også godt, at når jeg taler om ungdommen dengang og nu, så er det nogle generelle træk, jeg kan ride op. Der er uendelig mange undtagelser.

Men inden jeg prøver at forklare, hvordan jeg oplever udviklingen, må jeg først sige, at der efter min opfattelse ikke findes gode eller dårlige elever. Ethvert menneske er først og fremmest et produkt af sit miljø. d.v.s., at vi blir til det, som vore omgivelser gør os til. Og unges omgivelser er i første række: forældre, skole og kammerater. Der er heller ikke gode eller dårlige elevhold, men derimod forskel på holdenes måde at opleve efterskolen på.

Et elevhold består jo af et antal enkelte elever, og i virkeligheden er det uhyggeligt at tænke på, at nogle ganske få af disse elever er afgørende for i hvor høj grad hele holdet får det fulde udbytte af de muligheder, et år på efterskole giver. Vi ved alle sammen, at der er nogle elever, som mange af kammeraterne ser op til. Årsagen kan være forskellig. Vi kunne kalde sådanne elever for ledertyper – og på hele skolen er der måske 2-5. Disse elever har den store indflydelse: hvis lederne nemlig er positivt indstillede over for skolen, så får vi lærere et nemt og godt år uden de store konflikter med eleverne – og dermed mere tid til dem, men er lederne negativt indstillede er situationen modsat. Endvidere vil det være sådan, at dersom de enkelte ledere kommer godt ud af det med hinanden, da vil året være præget af godt kammeratskab eleverne imellem, men kan lederne ikke med hinanden blir holdet let klikedelt med rivaliserende grupper.

Hermed har jeg da også antydnet de to vigtigste faktorer for et udbytterigt efterskoleophold: en god vilje over for skolen og et godt kammeratskab mellem eleverne indbyrdes.

Men som før sagt er der forskel på eleverne for 10 år siden og nu. Denne forskel tror jeg først og fremmest skyldes forældrene og deres levevilkår. Jeg skal undlade en lang redegørelse om økonomiske og sociale vilkår – enhver som kender lidt til tiden siden 50'erne kan nemt skelne udviklingen: flere kvinder på arbejdsmarkedet, stigende skilsmisetal, de økonomisk lykkelige år især i 60'erne, ungdomsoprøret med dets aktive udfoldelse af ungdomskultur, fjernsynets og på det sidste: videoens passiviserende indflydelse og ikke mindst den håbløshed, som den store ungdomsarbejdsløshed har ført med sig.

De første årgange, jeg oplevede her på skolen, var opdraget til, at man selv skulle skabe sine værdier – og uden de store udgifter. Ville man noget, da måtte man også selv tage initiativer og gøre en indsats. Ofte opdagede man herved, at det gik meget lettere, når flere var sammen. Vi behøvede ikke at fylde aftener og week-ends op med arrangementer for elevernes skyld – tværtimod frabad de sig det som regel, nej de ville selv, og kunne også sagtens få tiden til at gå på en måde, der var positiv såvel for dem selv som for skolen.

Sådan er det ikke mere, og jeg mener bl. a. det skyldes, at de unge idag er børn af en tid – nemlig 60'erne og begyndelsen af 70'erne – hvor vi levede i overflod. Vi havde råd at „købe os fritid“ – vi skulle ikke spare gennem lang tid, arbejde hårdt eller måske ligefrem selv skabe oplevelserne. Populært sagt kunne dengang sidde på den dertil indrettede og vælge og vrage mellem tilbuddene.

På den baggrund er der fostret en ensom og selvcentreret ungdom. Denne form for tilværelse er nemlig passiv og derfor ikke særlig spændende – og karakteristisk for disse års unge er det netop, at de keder sig meget, fungerer mindre godt i det store konstruktive fællesskab og har meget store behov for underholdning uden selv at skulle yde ret meget.

Dette må endelig ikke forstås som en kritik af de unge idag, for det er ikke en tilstand, som de har skabt. I virkeligheden var det måske meget lettere at være ung for 10 år siden, end det er i dag – lige som det dengang var lettere at være lærer.

Jeg vil gerne give et par eksempler på den oven for beskrevne forskel. Typisk er vore fordums natløb. Mange af jer kan sikkert huske, når alle mand drog af huse og travede fra bælgmørk nat ind i det klare morgenlys. Jeg glemmer aldrig den dødrætte pige, som hang på bænken i forhallen efter rundstykkerne en søndag morgen kl. 6 – og græd. „Det var sgu så smukt – og så har jeg fandme set en ræv“. Hun havde aldrig før været i skoven på det tidspunkt af døgnet. Disse løb har vi ikke kunnet få tilslutning til i de senere år.

Et andet glimrende „termometer“ er musikken. I dag er de unge forbløffende intolerante, accepterer kun meget få musikretninger, disco, punk, mens vi ved skolens fester tidligere kunne høre et bredt spektrum: rock, beat, folkemusik, jazz, pop og flere endnu. Og de virkelig banebrydende navne synes også at mangle inden for den nyeste musik. Pink Floyd og Queen er jo arvegods idag.

Måske ligger vor allerstørste opgave på skolen idag i at provokere eleverne, så deres passive, modtagende situation ændres. Så ele-

verne siger NEJ til underholdning, som serveres for dem på den ene eller anden måde – og JA til selv at skabe noget i samarbejde med skolen.

Der er tegn på, at en sådan ændring er på vej i de lidt ældre aldersgrupper, hvor en mængde gamle „håndværk“ er ved at vågne igen: træarbejde, vævning, spinding, blomsterbinding, plantefarvning og lignende. Og inden for min egen hobby, lystfiskeri, er det blevet „in“ selv at bygge stænger, støbe blink, binde fluer, ja i det hele taget at fremstille så mange af sine redskaber som muligt. Herved mødes man til kursus- og klubaftener, kammeratskaber opstår, ja faktisk skaber man aktivt værdier og fordriver ensomhed og kedsomhed. I stedet for blot at købe – og være sig selv nok.

Hvad end vi skal leve med arbejdsløsheden fremover, eller vi skal have arbejdstidsnedsættelser, så har det moderne menneske behov for at kunne udnytte en omfattende fritid på en konstruktiv og meningsfuld måde.

For to år siden gav jeg Heike en bog i julegave. Den hedder „Landbokvinden“ og er siden hen blevet en slags bibel for mig. Den beskriver livet på middelstore gårde for ca. 100 år siden. Typisk dengang var det, at hele familien arbejdede sammen for at skaffe de ting tilveje, som skulle bruges i dagligdagen. Man købte kun det allernødvendigste, næsten alt fremstillede man selv – og såvel børn som voksne havde deres job. Det gav mening i tilværelsen. Skilsmisser var praktisk taget ukendte – sådan noget havde man slet ikke tid til at tænke på. Fritid havde man ikke meget af, men nok noget arbejde som var morsommere og mere attraktivt end andet – og en hel del traditioner og festdage at glæde sig til. Jeg mener ikke, at vi skal søge tilbage i tiden, men det har aldrig været en dårlig idé at tage godt vare på værdifuldt arvegods.

Jo, der er nok at gøre i fremtiden, men vigtigst er det som altid at vække de unge, give dem idealer, noget at kæmpe for, noget at leve for.

*„A thing of beauty is a joy forever:
its loveliness increases; it will never
pass into nothingness...“*

(Det smukke er en glæde for altid, dets skønhed vokser, det vil aldrig blive til ingenting). Sådan skrev den engelske digter John Keats i begyndelsen af 1800-tallet i sit store digt „Endymion“.

Jeg har mange smukke minder fra 10 år på Stidsholt Ungdomsskole

– og jeg håber, at I sidder med det samme. Lad os da i fællesskab håbe og ønske for fremtiden.

I får allesammen de bedste hilsner fra Rainar, Maud, Veronika, Heike og mig.

Jens Rye Larsen

Fem-og-tyve år

Her skal vi bo –

Den 3. november var det 25 år siden, at Grethe og Jeppe begyndte som vore medarbejdere på Stidsholt Ungdomsskole. Det var en stor dag for os!

Vi havde håbet og ønsket, at det en gang ville ske, men vi havde aldrig drøftet det med dem forud, de skulle ikke føle sig pressede eller forpligtede.

Enhver kan forstå vor glæde og taknemmelighed, da de en sommerdag samme år kom hjem fra Pandrup og sagde, at de nu kunne tænke sig at flytte til Stidsholt!

De flyttede ind på to elevværelser med deres to drenge og boede der, indtil de kunne flytte ind i den store fløj, der var under opførelse.

Vi havde tro på dem og på fremtiden og behøvede ikke at sige som Hostrup i hans sang „Forandring“: Tænk om de trampede ned/ frugten af al vor sved/ sæden, vi vor bedste pleje skænkte/ blev det en hunnerflok/ ja, det var bittert nok/ om de vore tempelbuer sprængte.

Der blev ingen sprængte tempelbuer. Vi byggede sammen i 12 år, hvorefter de har bygget videre i 13 år.

Vi kunne sammen strø vor sæd. Intet blev trampet ned. Vi kunne glæde os sammen, når høsten var god. Vi brændte heller ikke halmen på marken.

Vi kunne sige videre med Hostrup: Men med det bedste frelst/ følges vi allerhelst/ af en slægt, der selv har ild og kræfter. Det blev vores gode lod i tilværelsen.

Hostrup kaldte sin sang „Forandring“, havde det været i dag, havde han nok kaldt den „Generationsskifte“ eller „Generationskløft“.

Vi har haft generationsskifte, men aldrig generationskløft, men 25 år uden een mislyd.

Så har vi ovenikøbet haft mulighed for at blive boende og følge med fra dag til dag. Vi har kunnet glæde os over de fem børnebørn, der på en helt enestående måde holder sammen med hinanden og hinandens kammerater.

Vi har set Grethe og Jeppe tage deres tårn, og vi har kunnet glæde os over, at se det gode og loyale samarbejde, de altid har haft med bestyrelse og med medarbejdere på skolen. Dem alle er vi tak skyldige.

I denne tid skrives julebrevene. Der er efterhånden mange, der sender et duplikeret brev til familie og venner. Vi er i den heldige situation, at vi kan sende dette særtryk fra skolens årsskrift.

Så må vi nok hellere, som det sig hør og bør, fortælle om „hvordan vi har det“.

Vi har det godt og kan klare alle vore gøremål.

Jeg (Hans) har i sommer haft den oplevelse at være en tur i Tivoli. Fløj til København sammen med Grethe, Yoon og Karen Søndergaard. De havde uden mit vidende sat Lars og lille Bjarke stævne ved indgangen til Tivoli. Vi havde en dejlig eftermiddag sammen. Fra Ålborg ved middagstid og hjemme igen til tidlig sengetid.

Jeg (Ris) kører, sammen med Karen Søndergaard, videre med vor tæppeaktion, der er landsdækkende. Vi har nu sendt 20.000 tæpper og 25.000 trøjer til Mother Teresa.

Vi slutter dette julebrev til gamle elever, familie og venner med mange gode ønsker for julen og det kommende år.

Marie og Hans Jakobsen

4 generationer i Tivoli.

Lykønskning og påskønnelse...

D. 3. november 1983 havde Grethe og Jeppe Buhrkall haft deres daglige virke på Stidsholt Ungdomsskole i 25 år, og deraf de sidste 13 år som skolens forstanderpar.

Fra skolens bestyrelse ønsker vi jer tillykke med jeres 25 års virksomme færd og dygtige indsats for Stidsholt Ungdomsskole.

Vi påskønner og takker jer især for 13 års ledelse af skolen.

En stor arv var det at overtage Marie og Hans Jakobsens skole, men i takt med tidens krav har I evnet at foretage en stor videre udbygning af skolen.

Ud fra Grundtvigs livssyn er det magtpåliggende for jer, at jeres elever må være glade mennesker, og de må lære at forstå, at der trods alt er meget at kunne glæde sig over.

Glædelig jul og godt nytår

P. B. V.

Knud Pinstrup

Et tilbageblik...

Inden for de sidste år har der som bekendt været nogle store mærkedage på Stidsholt Ungdomsskole, som er blevet markeret på festlig måde. Her tænkes på den store dobbeltfest, da Jakobsens fejrede guldbryllup og Buhrkalls sølvbryllup den 30. oktober 1978, og på skolens 50 års jubilæum den 3. november 1981. Begge disse mærkedage er på bedste måde beskrevet i udsendte årsskrifter, og det skal ikke gøres om.

Nej, det er om noget helt andet det her tilbageblik omhandler, nemlig Stidsholt Ungdomsskoles Elevforening.

Den 6. november 1933 var fire gamle Stidsholtelever samlet på ungdomsskolen, og den dag blev Stidsholt Ungdomsskoles Elevforening stiftet. De fire var valgt som repræsentanter fra skolens to første hold drenge og piger. Som foreningens første formand blev Tage Jensen, Ørtoft valgt. På dette møde blev det bestemt, at der i sommeren 1934 skulle afholdes det første elevmøde på skolen. Elevmødet besluttede, at der skulle udgives et årsskrift ved juletid 1934, og der blev fremstillet ca. 150 stk.

Ved elevmødet sommeren 1935 blev der valgt en bestyrelse til elevforeningen. Tidligere var en repræsentant fra hvert elevhold medlem af repræsentantskabet, men da et sådan valgt repræsentantskab ville blive meget stort, blev det besluttet i stedet at vælge en bestyrelse på fem medlemmer. Denne nye bestyrelse valgte Carl Nielsen, Sæby, som formand. Foruden ham blev tre medlemmer af det tidligere repræsentantskab valgt til den nye bestyrelse.

De efterfølgende år voksede elevforeningen støt. I 1937 var der ca. 230 medlemmer, og højdepunktet blev nået i 1963 med 1300.

I de 50 år, som er gået siden elevforeningen blev stiftet, har mange gamle elever og lærere udført et godt arbejde for foreningen. Det vil føre for vidt at nævne alle, men nogle stykker vil jeg dog fremhæve, fordi de gennem en længere årrække har arbejdet for, at vores elevforening kunne blive det gode bindeled mellem gamle elever og skolen, som den altid har været og altid skal blive ved at være.

Den første, som skal nævnes, er lærer Dam. Han begyndte sit arbejde i elevforeningens bestyrelse i 1941. Gennem flere år, fra

1942 til 1956, var han foreningens formand, og da han trak sig tilbage fra denne post, var han medlem af bestyrelsen, og derefter nogle år revisor, indtil han i 1964 bad om at blive fritaget for sit tilidshverv i elevforeningen. Ved sin fratræden blev lærer Dam udnævnt til elevforeningens første æresmedlem. Desværre er lærer Dam ikke mere, men hans minde vil altid blive æret i elevforeningen.

Da lærer Dam forlod formandsposten blev Juel Højbjerg valgt til hans efterfølger. Juel havde været i bestyrelsen siden 1951, var næstformand, så det var naturligt, at valget faldt på ham. Som formand blev Juel kendt af alle gamle Stidsholtelever, og da han efter skolens 50 års jubilæum trak sig tilbage, havde han været formand for elevforeningen i 25 år. Den sidste, som skal nævnes er foreningens kasserer Karen Søndergaard. Hun blev valgt til revisor i 1944 og blev kasserer i 1948. Denne post har hun med dygtighed og påpasselighed beklædt siden. Det er vist ingen overdrivelse at sige, at i foreningens første 50 år, har ingen udført så stort et arbejde for elevforeningen som frøken Søndergaard. Hun har gennem alle årene været den som altid har påtaget sig det arbejde, som var mest tidskrævende. Tænk på alle de breve, som hun har sendt til gamle elever, for at påminde dem om at få årsskriftet bestilt eller betalt, og hvor mange adresser hun har skrevet om, når eleverne havde glemt at give oplysning om nye adresser. Ligegyldigt hvilket arbejde der skal udføres i elevforeningen, så har frøken Søndergaard altid været den, der var i forreste række. Jeg tør godt vove den påstand, at uden hendes store indsats for elevforeningen, så havde den tit været i svære vanskeligheder.

Derfor skal der også her, fra hele bestyrelsen, og jeg er sikker på fra alle gamle elevers side, lyde en dybfølt tak til frøken Søndergaard. En tak jeg tror vil blive gentaget til elevmødet 1984, hvor vi sammen med elevforeningens 50 års jubilæum, også vil fejre frøken Søndergaards 40 års jubilæum i foreningen.

Som afslutning på dette tilbageblik på elevforeningen, vil jeg bringe en stor tak til skolen, som gennem alle 50 år har været en uvurderlig støtte for elevforeningen. Denne tak skal lyde både til Jakobsens og Buhrkalls, som alle fire gennem årene har udvist stor forståelse og samarbejdsvilje med elevforeningen. Tak for alle de gode elevmøder, der er afholdt, og for det store arbejde I har udført sammen med elever og lærerpersonale for, at elevmødet altid har kunnet blive en festdag, som alle glæder sig til at deltage i.

Til allersidst vil bestyrelsen, som et jubilæumsønske, håbe, at alle

nuværende medlemmer af elevforeningen vil medvirke til, at flere gamle elever bestiller årsskriftet, således at medlemstallet i løbet af få år kan nå nye højder, og dermed være med til at sikre elevforeningens beståen i de næste 50 år.

Hermed ønsker bestyrelsen alle gamle elever og deres pårørende, nuværende og tidligere lærerpersonale, samt forstanderparrene Jakobsen og Buhrkalls og alle gode venner af skolen en rigtig glædelig jul, samt på gensyn til 50 års jubilæet i 1984.

På bestyrelsens vegne
Knud Andersen

Ungdoms- skolen

Det er nu ca. 25 år siden Stidsholt Ungdomsskole blev en selv-
ejende institution, en sådan omlægning af ejerforholdet, med fordel-
agtige statslån og tilskud, gjorde, at det blev lettere at ekspandere.

Det har da også resulteret i, at skolen gennem årene er vokset
frem til en af perlerne blandt danske ungdomsskoler. Et væsentligt
plus er det også, at skolen gennem årene har haft tilknytning af gode
og solide medarbejdere.

Strukturen i en ungdomsskole betragtes almindeligvis som en livs-
form, et frugtbart skolemiljø kræver en vis form af idealisme, dette
kan ofte have større betydning, end oplæring af mangeartede kund-
skaber.

Trods sparetider, som er nødvendig for landets økonomi, må det
meget håbes, at lovgivningen, kan og vil tilgodese, den meget store
betydning, vore frie skoler har for udviklingen af en væsentlig del
af Danmarks ungdom.

Det er mig en glæde, at jeg som medlem af bestyrelsen gennem 25
år, har kunnet følge denne udvikling, der er foregået, ikke mindst i
Stidsholt, men blandt de danske ungdomsskoler.

Kristian B. Larsen
Formand indtil 1983

Kristian B. Larsen

Der sker aldrig noget, man ikke også kan lære noget af – det være
sig gode som mindre gode ting. Det er i enkelthed Kr. B. Larsen's
opfattelse af tilværelsen. Jeg har været glad for at lære det – hvordan
det end går – prøver man, at gå lidt til siden for hændelsen, be-
tragte den, ser hvad der er gået godt eller skidt og erkende det –
så kan man gå videre uden en tyngende skyldfølelse eller selvop-
tagethed – man har lært noget, og jeg lærte noget.

25 år i bestyrelsen og over halvdelen som dens formand. Der blev
taget mange ture herved til bygge- og bestyrelsesmøder, når nye læ-
rere skulle antages, og det vidste vi, at når du kom, var det for at
tage dig af de problemer, der forelå: Tak for din hjælpsomhed og
tak for den ro, der altid er om dig.

Jeg erindrer engang vi skulle til efterskolemøde i Nyborg, vi
kørte alene – gennem Jylland snakkende om det forestående møde,
men da vi kom til Fyn fandt du en sangbog, og med Kr. B. som
forsanger kom vi igennem en hel del, og da vi kom forbi et vejskilt
til „Birkende“ var vi midt i „På Tave bondes ager“.

Fra os på Stidsholt Ungdomsskole siger vi tak – du kom altid med
ro til sindet.

Samtidig et ønske for at du og fru Agathe må få mange gode år
i jeres dejlige hus i Højene.

Fra os og gode venner på Stidsholt.
Grethe og Jeppe

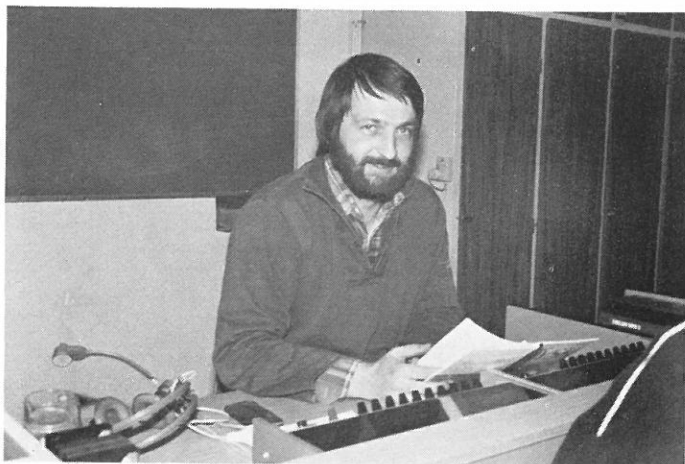
Jens Rye Larsen

Jens Rye Larsen har i år været her i 10 år. Det er efterhånden
mange elever, der har haft tysk eller engelsk hos ham og har haft
glæde af Rye's inspiration – og som lærer her – er han en støtte for
unge lærere.

Sproglaboratoriet er stadig Rye's skolestue, det byggede han op
fra bunden.

Mest kender vi ham for hans gode menneskelige egenskaber, og vi

Jens Rye Larsen i sproglaboratoriet.

siger dig tak for de forgangne 10 år, hvor mange af os lige skulle snakke med dig om dette eller hint. Det være sig timeplan, farven på jeres hus, fiskeri i Voer å m. m.

Vi glæder os til forhåbentlig mange års samarbejde endnu.

Fra os på Stidsholt Ungdomsskole gennem 10 år

Grethe og Jeppe

Korte hilsener

TIL SOMMERPIGERNE 1959

Hvem kan forstå det?

Til sommer er det 25 år siden, vi var elever på Stidsholt Ungdomsskole.

Skal vi forsøge at blive rigtig mange 25-års jubilarerer ved elevmødet? Hvis I hver især henvender jer til dem, I har forbindelse med, kan vi sikkert blive en stor flok..

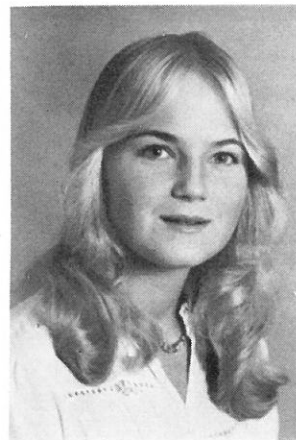
I håb om, at vi ses til sommer, sendes de bedste hilsener med ønsket om en glædelig jul til vore kammerater og til skolens lærere og forstanderpar.

Alice (Christensen) Andersen

Nørredigevej 120 Gjol, 9440 Aabybro (08-27 74 07)

Margrete (Søndergaard) Vigso

Tinghøjvej 36, Tødsø, 7900 Nykøbing M. (07 - 74 03 91)

VI HAR FÆT LOV
AT AFTRYKKE DETTE BREV
I ÅRSSKRIFTET,
SOM VI HAR FÆT FRA
CHARLOTTE, ELEV 1982-83:

Medford 24/8-83

Hvordan har I det? Jeg har det meget godt.

Som I sikkert nok ved, skulle jeg et par dage til Sverige, før turen gik til staterne. De par dage gik også fint, vi havde timer fra kl. 8 til 17 hver dag. Vi blev undervist af forskellig Area Rep's, returns, lærere og ledere fra EF. Returns (skal læses på engelsk) er de unge mennesker, der er vendt tilbage her engang i sommer. Den første aften havde EF arrangeret en afskeds-fest for os Exchange Studen'ts. Pludselig midt på aftenen stod en masse danskere og svenskere rundt om mig og klappede, fordi jeg havde fødselsdag, og så måtte jeg pænt danse alene rundt i den kreds de havde lavet. Den anden aften blev vi delt ud i de grupper, som vi skulle følges med til de forskellige steder i USA. Bagefter så vi en amr. film.

Og så kom den store dag, hvor vi skulle rejse. Vi blev alle vækket kl. 5, og så gik turen til Kastrup Lufthavn, hvor vi havde et par timer til at sige farvel til pårørende. Før vi blev ført hen til den store maskine (DC 10'er) kunne vi handle toldfrit. Turen var pragtfuld og varede i 9½ time, vi så film og kunne høre 16 forskellige radioprogrammer ombord plus at vi fik serveret varm mad 2 gange. Da vi ankom til Seattle i Washington, stod vi i kø i 2 timer for at komme ind i staten, da vi endelig var kommet ind i staten skulle vi igennem tolden!!! Det var ikke spor morsomt, i hvert tilfælde ikke for mig, for det første havde jeg snaps med til min nye far, det tog de og hældte ud. Så fandt de ud af, at jeg boede på en gård, saa hentede de 2 toldere mere, og så gav de sig til at stille mig en masse dumme spørgsmål om gården. Til sidst sagde jeg, at vi ikke havde

dyr på gården, så snakkede de lidt sammen, og lidt efter fik jeg lov til at pakke mit tøj sammen og gå videre til den næste told, der kom jeg heldigvis hurtigt igennem.

Lidt efter fandt jeg den gruppe, jeg skulle flyve videre sammen med. Vi ventede så i 2½ time på at flyve fra Seattle til Portland (det er den største by i Oregon) og fra Portland til Medford. I Medford stod min familie og min Area Rep's og ventede på mig. Min far Chris på 38 år er amr. fodboldtræner. Sherrie min mor på 36 er hjemmegående husmor. Shannon på snart 17, Candy på 12 og Corky på 5. Shannon og jeg skal have 4 timer sammen hver dag.

I byen Medford (Oregon) er der 40.000 indb. Her er meget smukt, grønt og frugtbart, og rundt om Medford er der kæmpestore bjerge.

Jeg bor i et stort brunt hus, hvor der er 4 soveværelser, en familiestue, et køkken, to badeværelser, en spise-stue og en pæn stue. Familien har 4 fjernsyn. Det i familiestuen er koblet til en satellit, så det kan tage 140 forskellige tv-programmer, familien har selvfølgelig også et video, og 16 forskellige tv-spil. Chris, min far, har fortalt, at han vil købe et tv til mig, men jeg vil meget hellere ligge ude i den store swimming-pool eller i deres Hot-tub, som er et stort badekar med plads til 6 voksne, med 40° varmt vand, hvor det bobler op fra bunden af karret, det bruger vi for at få musklerne til at slappe af.

Familien spiser meget, og meget usundt. De elsker hot-dogs, hamburger, pizza, is og en masse andet fedende, så jeg prøver, så vidt det er muligt, at spise lidt af det og i stedet meget frugt, plus at jeg svømmer, cykler og løber, så jeg håber ikke at tage 10 kg på, ligesom mange andre har gjort efter et år i USA.

Vejret her i Medford er fint, her har været gennemsnitlig 30° hver dag imens jeg har været her.

Hils omkring jer og fortæl, at jeg har det godt.

Kærlig hilsen

Charlotte Sottrup

c/o Chris Brewer

2532 Southport Way - Medford Oregon
97504 USA

Meddelelser 1984

Elevmødet

afholdes søndag den 20. maj kl. 14.00.

Reservér venligst dagen i god tid og kom til Stidsholt. Det er mest festligt, når vi er mange. Se avisernes annoncer i god tid. I er velkommen til at tage jeres forældre eller ægtefælle og børn med.

Jubilæumsholdene

Elever fra vinteren 1958-59 og sommeren 1959 (25 år)

- - - 1953-54 og sommeren 1954 (30 år)

- - - 1948-49 og sommeren 1949 (35 år)

- - - 1943-44 og sommeren 1944 (40 år)

- - - 1938-39 og sommeren 1939 (45 år)

- - - 1933-34 og sommeren 1934 (50 år)

indbydes på elevmødedagen med eller uden ægtefælle til jubilæumssammenkomst med middag kl. 11. Send venligst et kort med indmeldelse en uge før til os. - Prøv at finde frem til gamle kammeraters adresse og gør dem opmærksom på festen.

Elevforeningens bestyrelse

Knud Villy Andersen, H.C. Andersensvej 5, 9000 Ålborg. Formand.
12 14 43.

Ejnar Frendrup, Vestergade 46, 9400 Nørresundby. Næstformand.
17 02 31.

Karen Søndergaard, Rosenstien 2, 9300 Sæby. Kasserer. 46 17 27.

Orla Jensen, Ålborgvej 229, Syvsten, 9300 Sæby. 46 83 40.

Jørgen Holm Jensen, Ørtoftvej 141, 9300 Sæby. 46 82 09.

Jack Schlippe-Steffensen, Bergkullevågen 211², S-46 16 6 Trollhättan.
Telf. 009 - 46 - 520 - 75 918.

Fatima Lise Jaouadi, Mølholtvej 90, 9300 Sæby. Sekretær. 86 71 93.

Skolens bestyrelse

Gårdejer Knud Pinstруп, Nørreris, 9240 Nibe. Formand. 66 90 20.
Ejnar Frendrup, Vestergade 46, 9400 Nørresundby. Næstformand.
17 02 31.

Ingrid Houbak, Gedemålsgård, Bjergby, 9800 Hjørring. 97 10 36.
Lis Sohnemann, Gravsholtvej 10, Langholt, 9310 Vodskov. 25 71 49.
Gårdejer Jørgen Troldborg, Råbjergvej 220, 9982 Ålbæk. 48 80 64.
Niels Rafn Højen, Hunetorpvej 6, Hune, 9492 Blokhus. 24 98 16.
Knud Andersen, H. C. Andersensvej 5, 9000 Ålborg. 12 14 43.
(elevforeningens formand).

Telefonnumre

Skolens telefon – (08) 46 81 03.

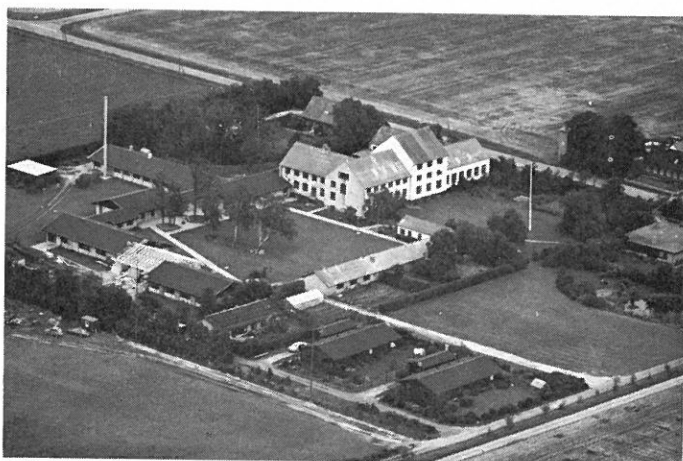
Elevtelefon – (08) 46 80 72.

Grethe og Jeppe Buhrkall – privat (08) 46 81 03.

Marie og Hans Jakobsen – privat (08) 46 80 38.

Adresseændringer

bedes sendt til kassereren, Karen Søndergaard, Rosenstien 2,
9300 Sæby, tlf. (08) 46 17 27.

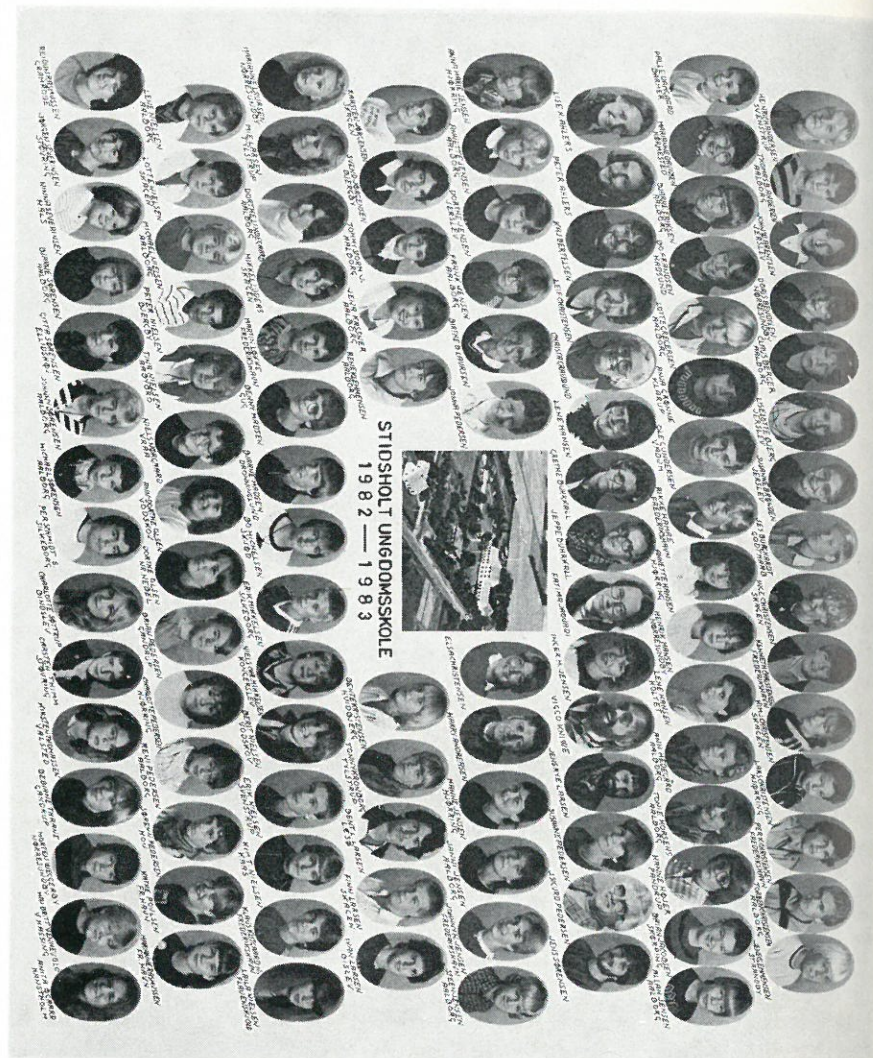

Elever 1982-83

Michael Andersen, Svenstrup
Thomas Bols Andersen, Ålborg
John W. Arentsen, Jerslev J.
Klaus Berger, Ålborg
Doris Bendixen, Nørresundby
Lise-Lotte Bjerg, Jerslev J.
Susanne Brønden, Jerslev J.
Jess Burghardt, Godthåb, Grønland
Kenneth Christensen, Frederikshavn
Inge Christensen, Skagen
Lars Møller Christensen, Hjørring
Per Kyndi Christensen, Frederikshavn
Torben Christensen, Ålborg
Jens Clemmensen, Strandby
Palle Damgaard, Barmer, Nibe
Marianne Davidsen, Grønland
Bjarne Eriksen, Godthåb, Svenstrup J.
Bo Frandsen, Hadsund
Anja Grøne, Klarup
Lotte Gregersen, Ålborg
Ole Gundersen, Vadum
Rikke Hamre, Frederikshavn
Annette D. Hansen, Hjørring
Henrik Hansen, Nørresundby
Lene Hansen, Gandrup
Ann Hedegaard, Ålborg
Tonie Horsens, Ålborg
Hanne Højer, Pandrup
Brian Jacobsen, Skørping
Allan Jensen, Ålborg
Anna Marie Jensen, Hjørring
Annette Jensen, Ålborg
Dorthe Jensen, Jerslev J.
Frank Jensen, Ålborg
Hanne Jensen, Hjørring
Janni Holm Jensen, Ålborg
Johnny Jensen, Frederikshavn

Steen L. Jensen, Ålborg
 Kim Juul, Ullerslev
 Svend Jørgensen, Bjergby, Hjørring
 Tommy Storm Jørgensen, Svenstrup J.
 Jena Kassner, Ålborg
 René Klemmensen, Ålborg
 Bente Kristensen, Hvidbjerg
 Tonny Kronborg, Vestbjerg
 Bent Lippert Larsen, Vesterø, Læsø
 Finn Larsen, Skagen
 Mie Larsen, Vestbjerg
 Marianne Laursen, Nørresundby
 Dorthe Lindegaard, Ålborg
 Mikkell Lüders, Skagen
 Hans Martin Løkke, Frederikshavn
 Bjarne Madsen, Dronninglund
 Bo Michelsen, Skjød, Hammel
 Erik Mikkelsen, Silkeborg
 Niels Chr. Buus Mikkelsen, Kongerslev
 Berit Nielsen, Vodskov
 Erik Nielsen, Svenstrup
 Kim Tøsbæk Nielsen, Åbybro
 Klaus Klitgaard Nielsen, Frederikshavn
 Laila Nielsen, Flauenskjold
 Lene Nielsen, Ålborg
 Lotte Nielsen, Skagen
 Michael Nielsen, Ålborg
 Peter Nielsen, Bjergby, Hjørring
 Niels Toft Nørgaard, Vrå
 Ann Dorthe Olsen, Vodskov
 Dorthe Olsen, Nr. Nebel
 Brian Pedersen, Gandrup
 Charlotte Pedersen, Hjørring
 Reni Pedersen, Ålborg
 Søren Pedersen, Hals
 Kätthe Povlsen, Frederikshavn
 Marianne Rasmussen, Frederikshavn
 Reidun Rasmussen, Juelsminde
 Jørgen Severinsen, Støvring
 Ninna Severinsen, Hals
 Bjarne Sørensen, Ålborg

Gitta Sørensen, Ellidshøj, Svenstrup J.
 Michael Sørensen, Ålborg
 Per Schmidt Sørensen, Dybvad
 Charlotte Søntrup, Bindslev
 Carsten Thimm, Støvring
 Kirsten Thomassen, Valsted, Nibe
 Bebiane Thrane, Gandrup
 Morten Dissing Veggerby, Nørresundby
 Maj-Brit Vennevold, V. Hassing, Vodskov
 Anita Øgaard, Hanstholm
 Karsten Jørgensen, Skagen
 Johnny Sørensen, Ålborg

*Et jævnt og muntret, virksomt liv på jord
 som det, jeg vilde ej med kongers bytte,
 opklaret gang i ædle fædres spor,
 med lige værdighed i borg og hytte,
 med øjet, som det skabtes, himmelvendt,
 lysvågent for alt skønt og stort hernelen,
 men med de dybe længsler vel bekendt,
 kun fyldestgjort af glans fra evigheden;*

*et sådant liv jeg ønsked al min æt
 og pønsed på med flid at forberede,
 og når min sjæl blev af sin grublen træt,
 den hviled sig ved „fadervor“ at bede.
 Da følte jeg den trøst af sandheds ånd,
 at lykken svæver over urtegården,
 når støvet lægges i sin skabers hånd,
 og alting ventes i naturens orden:*

*Kun spiren frisk og grøn i tidlig vår,
 og blomsterfloret i den varme sommer,
 da modenhed i møde planten går
 og fryder med sin frugt, når høsten kommer!
 Om kort, om langt blev løbebanen spændt,
 den er til folkegavn, den er til grøde;
 som godt begyndt er dagen godt fuldendt,
 og lige liflig er dens aftenrøde.*

Grundtvig.

REGNSKAB

for året 1. maj 1982 – 30. april 1983

INDTÆGT

Kassebeholdning	1.053,61
Årsskrift pr. giro	9.700,00
Årsskrift, skolen	11.050,30
Årsskrift, kontant	190,00
Ind v. elevmøde	295,00
Renter	122,00
	<u>Kr. 22.410,91</u>

UDGIFT

635 årsskrifter	19.050,30
Frimærker	1.940,00
Kontorartikler	283,85
Indestående i sparekassen	1.070,35
Indestående på giro	58,16
Kassebeholdning	8,25
	<u>Kr. 22.410,91</u>

Rosenstien 2, d. 10. maj 1983.

Karen Søndergaard

Ovenstående regnskab er d. d. revideret. Intet fundet at bemærke.

Gerda Sørensen

Gerda Osterland Rasmussen

